

DE EERSTE BRIEF VAN PETRUS

F.W. Grant

DE EERSTE BRIEF VAN PETRUS

De numerieke structuur van de Schrift

De eerste brief van Petrus

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

1 Petrus algemeen	8
Omvang en indeling van de eerste brief van Petrus.	13
De verdeling van de brief	15
Opmerkingen	15
Afdeling 1. (1 Petrus 1:1-21.).	16
Christenen een nieuwe verkiezing, door de kracht van God ondersteund als zonen, voor een eeuwige erfenis	16
Afdeling 2. (1 Petrus 1:22-2:10.)	28
Nieuwtestamentische relaties, in plaats van de oudtestamentische die verbeurd en verbroken zijn	28
Afdeling 3. (1 Petrus 2:11 - 3:9).	40
De verheerlijking van God in de openbaring van het karakter van een aan Hem geheiligd volk	40
Afdeling 4. (1 Petrus 3:10 - 4:6).	49
De beproeving in de wereld, en de beproeving in de wereld .	49
Afdeling 5. (1 Petrus 4:7 - 5:14).	70
Verantwoordelijkheden en oordeel bij het huis van God reeds, met het oordeel voor de goddelozen in aantocht	70

Bijlagen	83
Bron	83
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	86
Betekenis van de cijfers	87

1 Petrus algemeen

Er zijn slechts acht schrijvers van de boeken van het Nieuwe Testament. Vier daarvan vinden we in de zeven katholieke brieven, hoewel de geschriften van Johannes, zoals we weten, deze nauwe grenzen overschrijden. De vier schrijvers, die staan voor vier afdelingen van de boeken zelf, hebben dus het numerieke stempel van hun eigen afdeling, die zeker in karakter datgene is wat duidelijk spreekt van de weg, van de wandeling op aarde; de zeven brieven zetten hier het stempel van volmaaktheid op, zoals we in de brieven van Paulus de tweemaal zeven hebben gehad, de volmaaktheid van het goddelijk getuigenis. We hebben hier duidelijk een andere lijn dan die welke we vinden in de zojuist afgesloten brieven. Paulus voert ons op naar de hemel. Johannes brengt, zoals vaak gezegd, de hemel op aarde; en dat is niet alleen waar in het evangelie dat wij van hem hebben, waarin wij de goddelijke heerlijkheid van de mens Christus Jezus zien, maar ook in het boek Openbaring, waarin wij de Heilige Stad uit de hemel zien neerdalen van God, en de tabernakel van God bij de mensen, opdat Hij bij hen zou wonen.

‘Katholiek’ of ‘algemeen’ is immers een dubieuze term voor deze brieven, die slechts verwijst naar het duidelijke feit dat zij niet geschreven zijn aan een specifieke vergadering of zelfs aan vergaderingen; toch is Petrus, zoals wij weten, de apostel van de besnijdenis, en richt hij zich tot deze, dat wil zeggen het overblijfsel in Israël dat tot het geloof van Jezus is gekomen, terwijl Jacobus zich

nog duidelijker richt tot de twaalf stammen die in het buitenland verspreid zijn. Men kan zo'n brief, in strikte zin, moeilijk 'katholiek' noemen, Anderzijds kan er geen twijfel over bestaan dat zij op verschillende manieren het praktische karakter van het volk van God op aarde ontwikkelen, dat Johannes op zijn manier traceert als de manifestatie van dat eeuwige leven, dat goddelijk leven is, en dat zich daarom openbaart in gelijkenis van de kinderen van God met God, hun Vader. De brieven van Johannes hebben dus een meer intern karakter, terwijl Petrus en Jacobus meer over de externe weg spreken.

Zij staan duidelijk niet in de volgorde waarin wij ze hebben. Petrus, als apostel van de besnijdenis, heeft natuurlijk de eerste plaats, zoals hij die heeft in zijn onderwerp, namelijk dat van de regering van de Vader over hen die in feite een nieuw volk van God zijn, en (in tegenstelling tot Israëls verwerping van Zijn woord) een gehoorzaam volk. Toen Israël door de woestijn trok, ging van alle heilige dingen die door de Levieten werden gedragen, de ark als eerste; en geen wonder, want het was de troon van God, waar God tussen de cherubs woonde, en haar op die plaats zetten was het verkondigen van de Meester die zij dienden, en zichzelf voor alles, als zij handelden in karakter met deze toegewezen plaats, een gehoorzaam volk.

Dit is dus precies het thema van de beide brieven van Petrus, terwijl de tweede toch, naar de wijze waarop zo vaak in deze tweede brieven wordt gehandeld, de afwijking hiervan in de belijdenis in het algemeen laat zien. Bij Petrus is het tot 'de gehoorzaamheid van Christus' dat degenen die hij aanspreekt geheiligd worden, terwijl daarmee gepaard gaat de 'besprenkeling met bloed' die zelfs die gehoorzaamheid zelf moet reinigen van al het falen dat er helaas zo

mee gepaard gaat. De regering waarover hij spreekt is de regering van een Vader, en dus is de troon noodzakelijkerwijs een troon van genade, terwijl tegelijkertijd niet vergeten mag worden dat Hij 'zonder aanzien des persoons' oordeelt naar ieders werk. Dit wordt in alle brieven benadrukt.

Jakobus geeft ons, zoals bekend, de rechtvaardiging van de gelovige, maar op een eigen manier, die vaak is opgevat alsof hij de leer die Paulus al verkondigd heeft, in sommige opzichten zou wijzigen. Maar rechtvaardiging is bij Jakobus niet de rechtvaardiging van de goddeloze. Het is de rechtvaardiging van de belijdende gelovige, die daarom noodzakelijkerwijs moet plaatsvinden door die werken die, als het geloof ze niet heeft, 'dood zijn, alleen zijn'. Er is geen leven, geen werkelijkheid in. Zijn rechtvaardiging is dus niet voor God, zoals die van Paulus; en Paulus lijkt aan de andere kant duidelijk ruimte te laten voor datgene waarover Jakobus spreekt. 'Als Abraham,' zegt hij, 'door werken gerechtvaardigd zou zijn, heeft hij een reden om te roemen, maar niet voor God.' Hij ontkent dus niet dat Abraham door werken gerechtvaardigd werd, terwijl hij absoluut ontkent dat hij door werken voor God gerechtvaardigd werd.

Als de belijdende gelovige door zijn werken gerechtvaardigd wordt, is dat voor God, die absoluut de werkelijkheid of de onwerkelijkheid kent, helemaal niet nodig. Voor de mens wel; en zo zegt Jakobus het: 'Een mens kan zeggen: Gij hebt geloof en ik heb werken; toon mij uw geloof zonder uw werken,' (dat is duidelijk onmogelijk) 'en ik zal u mijn geloof tonen door mijn werken.' De vruchten van het geloof die hier alleen in het geding zijn, zijn dus zeker niet alleen de moraal. Abraham offert zijn zoon op. Rachab, zoals men zou zeggen,

verraadt haar land; maar beiden bezitten een hogere trouw dan die aan mensen; en zij zijn dus de getuigen, niet van een zedelijk karakter, - hoewel het de bron is van alle zedelijkheid, - maar van geloof. Het karakter dat de brief op deze wijze heeft, is overeenkomstig de tweede plaats, die het in feite moet hebben - dat van getuigenis. Abraham werd door geloof gerechtvaardigd toen hij, alleen met God onder de sterren van de hemel, werd gewezen op die getuigen van Gods belofte aan hem: hij geloofde eenvoudig, en 'het werd hem tot gerechtigheid gerekend;' maar wanneer Jakobus zich beroept op zijn rechtvaardiging door werken, dan is dat op wat de mensen zagen toen hij Izaäk, zijn zoon, op het altaar offerde.

Daar is het dat we 'zien hoe het geloof met zijn werken werkte.' De toetsing hiervan kan op sommige plaatsen miniem lijken, en dat is de volmaaktheid ervan. Als u de arme man, zegt hij, op een arme plaats zet in uw synagoge, hoe kunt u dan beweren dat u de ware heerlijkheid van de Heer der heerlijkheid hebt erkend, die u op dezelfde plaats zou hebben gezet als u Hem op dezelfde manier had beoordeeld? De vraag is er een van geloof, en waar ziet het geloof armoede of rijkdom? Een ander kenmerk van Jakobus dat hiermee samenhangt, is 'geduld'. Dat is duidelijk de vrucht van het geloof, of, misschien kunnen we zeggen, de hoop, die toch maar geloof is dat vooruit kijkt. Het is wat de beproeving van het geloof bewerkt, en daarom is hij gezegend die de beproeving doorstaat. Als alleen geduld 'haar volmaakte werk' heeft, zijn wij 'volmaakt en compleet, in niets tekortkomend'. Dan is het Woord ook wat hier, zoals elders, de ziel regeert. Dat is de spiegel waarin wij onszelf moeten zien. Zo komt de algemene strekking van Jakobus' brief volledig overeen met zijn numerieke plaats.

De brieven van Johannes komen op de derde plaats, en zijn zelf drie in getal. Zelfs in zulke zaken moeten we de hulp die God ons wil geven niet verachten. Johannes spreekt dus van manifestatie, en wel van de manifestatie van het goddelijke, zoals reeds gezegd - van dat goddelijk leven in de gelovige, dat in hem de tekenen van zijn afstamming voortbrengt. God is licht en God is liefde; en zo toont het leven in ons zijn karakter als liefde en gerechtigheid. Hij is niet, zo wordt ons gezegd, alleen maar licht; maar Hij is in het licht, het heiligdom is open, en wij, als in het licht, worden zo aan onszelf geopenbaard; terwijl het kostbare bloed dat op de verzoendeksel ligt, de zonden wegneemt die het licht openbaart. Zo is in het licht staan voor Johannes de definitie van een christen. De bloedreiniging gaat niet verder dan de grenzen van het licht waarin wij ons bevinden.

De tweede brief verbindt de liefde en het licht met elkaar, waarbij de nadruk ligt op de kant van het licht, of de waarheid; terwijl de derde brief deze ook verbindt, maar de nadruk legt op de liefde. De liefde tot de broeders is in Johannes een zeer bijzondere uiting van het 'overgaan van de dood in het leven'.

Judas sluit in de vierde plaats de reeks af, inderdaad droevig, met de waarschuwing voor het afvallen van de Gemeente van heiligheid en onderwerping aan de Heer, zodat bij Zijn verschijning de goddelozen die lang geprofeteerd zijn als onderwerp van Zijn oordeel, binnen de Gemeente zelf gevonden zullen worden. Toch zal de Heer de Zijnen behouden, en Judas dringt ondertussen aan op de beproeving van alles met het oog op het algemene vertrek, waarbij nog barmhartigheid moet worden betoond aan hen van wie er toch hoop op herstel is.

Omvang en indeling van de eerste brief van Petrus

Het karakter van de eerste brief is al kort aangetoond. De tweede brief is een strikte aanvulling op de eerste, zodat we de twee hier misschien niet samen hoeven te beschouwen. De zendbrief is, zoals gezegd, gericht aan de Joodse gelovigen, of aan de vreemdelingen in de verstrooiing - het overblijfsel van Israël dat, zoals bekend, al verstrooid was door hun ongehoorzaamheid aan God, en dat in werkelijkheid nooit was hersteld van die ongehoorzaamheid, of van de verstrooiing waarin die eindigde. Zij waren in elk land als het ware als gevangenen van Babylon; maar degenen tot wie Petrus zich richt zijn nog meer in karakter als een verstrooiing. Het christendom zelf heeft Jood van Jood gescheiden op een meer uitgesproken en grondige manier dan enige verspreiding onder de heidenen had kunnen bewerkstelligen. Daarom zien wij onmiddellijk in de brieven aan hen het feit erkend dat zij een nieuwe verkiezing zijn, een nieuw volk van God, nu geheiligd door de Geest tot 'gehoorzaamheid en besprenging van het bloed van Jezus Christus' en met een nieuwe erfenis voor hen. Hier is dus een verkiezing die niet kan mislukken.

Zij die op deze wijze het volk van God zijn, worden 'bewaakt door de kracht van God, door het geloof' tot de verlossing waarop zij, in haar volheid, nog wachten. Zij worden ook gezien als degenen die onder de regering van de Vader staan, in welk opzicht, zoals duidelijk

is, Israël slechts de schaduw had, in plaats van de werkelijkheid. Zij zijn nu duidelijk een nieuwtestamenteisch gezelschap in de wereld, opnieuw geboren door het woord van het evangelie dat hun is verkondigd, en opgroeïend tot zaligheid in de kracht van datzelfde woord. Zij zijn erfgenamen van zegeningen die in zekere zin aan Israël werden aangeboden, maar door hen verworpen, en zijn dus 'een geestelijk huis, een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die voor God aanvaardbaar zijn door Jezus Christus'. Zij hebben dus de volle kostbaarheid dat zij gebouwd zijn op die Steen die de bouwlïeden verworpen hadden, en die voor Israël slechts een 'steen des aanstoots en een rots der aanstoot' was geweest; maar zij waren nu 'een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk voor goddelijk bezit om de deugden te tonen van Hem die hen uit de duïsternis had geroepen tot zijn wonderbaarlijk licht'. De apostel gaat dan in op wat hiervan het praktische resultaat moet zijn: hun verheerlijking van God in de manifestatie van hun heilïging, te midden van alle omstandigheden die de wereld in haar huidige staat hen oplegt.

Dan kijkt hij naar de beproevïng zelf, de noodzakelijke beproevïng die het gevolg is van het feit dat de wereld zich tegen God verzet. Zij moeten goed doen, daarvoor lijden als het natuurlijke gevolg, en dit geduldig ondergaan. De les van de zondvloed, het einde van die oude wereld van lang geleden, laat zien wat de wereld te wachten staat die haar karakter aan die oude wereld heeft ontleend; terwijl er voor de christen een verlossing daaruit is, die de doop voorstelt, maar die in feite wordt volbracht door de opstanding van Jezus Christus, die naar de hemel is gegaan en alle dingen aan zich heeft onderworpen. Het

oordeel zelf, als zijnde nabij (ja, zelfs beginnend in het oordeel van het huis van God op dit moment), wordt tenslotte benadrukt.

De verdeling van de brief

1. (1 Petrus 1:1-21): Christenen een nieuwe verkiezing, ondersteund door de kracht van God als zonen voor een eeuwige erfenis.
2. (1 Petrus 1:22 - 2:10): De nieuwtestamentische relaties, in plaats van de oudtestamentische die verbeurd en afgebroken zijn.
3. (1 Petrus 2:11 - 3:9): De verheerlijking van God in de openbaring van hun karakter als een aan Hem geheiligd volk.
4. (1 Petrus 3:10 - 4:6): De wereldbeproeving, en hun beproeving in de wereld.
5. (1 Petrus 4:7 - 5.): Het komende oordeel, en de daarmee verbonden verantwoordelijkheden.

Opmerkingen

Afdeling 1. (1 Petrus 1:1-21.)

Christenen een nieuwe verkiezing, door de kracht van God ondersteund als zonen,
voor een eeuwige erfenis

Dat Petrus het karakter van de apostel van de besnijdenis duidelijk aan hem had voorbehouden, blijkt uit de brief aan de Galaten, hoewel hij dit apostelschap met anderen deelde; maar hij was degene die met deze bediening werd geïdentificeerd en er karakter aan gaf, zoals wij reeds hebben gezien aan het einde van het Evangelie van Johannes. Petrus is in feite zo prominent aanwezig in het begin van de Handelingen, hoewel Jacobus pas in het laatste deel ervan op deze plaats komt; hij was ongetwijfeld de enige die ten tijde van de geschiedenis in Jeruzalem aanwezig was. Petrus' verbondenheid met het verstrooide en in het buitenland verblijvende Israël blijkt uit de manier waarop hij hen aanspreekt. Het is misschien niet overbodig eraan te herinneren hoe het ritualisme, met zijn zogenaamde 'stem van de Gemeente', de feiten heeft verdraaid. Volgens het ritualisme is Petrus het hoofd van de niet-Joodse Gemeente in plaats van de Joodse; zijn plaats moet daarom op de een of andere manier in Rome worden gevonden, in plaats van in Jeruzalem.

Karakteristiek genoeg is het, als we ons realiseren hoezeer Paulus al voor zijn dood was afgehaakt, dat de ware apostel van de heidenen

bijna nergens in dit verslag voorkomt. Zeker de waarheid die hij geeft wordt door dit systeem bijna geheel verduisterd, zelfs tot de rechtvaardiging door het geloof zelf, terwijl de gedachte aan de Gemeente als lichaam van Christus wordt verduisterd en gedegradeerd tot de laagst mogelijke opvatting. De Gemeente buiten het Nieuwe Testament is vanaf het begin Joods, sacramenteel, hiërarchisch - een Gemeente zoals die welke de Heer in Smyrna afwijst als niet die van Zijn ware, geroepenen, maar de veelzijdige samenkomst van een volk dat in dit karakter slechts het werk is van de tegenstander, de synagoge van Satan. Datgene waarvan gezegd wordt dat het het oudste document is dat we op deze manier hebben, 'De leer van de Twaalf Apostelen,' is door en door van dit karakter. Het is in dit verband opvallend dat Petrus - naar wie wij blijkbaar moeten luisteren als het eerste onfeilbare hoofd van de Gemeente - juist degene is die God heeft uitgekozen om twee dingen bekend te maken die het hele ritualisme tot op het fundament vernietigen: namelijk, in de eerste plaats, dat de nieuwe geboorte plaatsvindt (niet door de doop, maar) door het woord van God, dat ons in het evangelie wordt verkondigd; en, in de tweede plaats, dat alle christenen 'een heilig priesterschap zijn om geestelijke offers aan te bieden, die voor God aanvaardbaar zijn door Jezus Christus'.

Petrus handhaaft in deze brief, zoals wij zien, op opvallende wijze zijn karakter als apostel van de besnijdenis; maar dit heeft noodzakelijkerwijs het karakter van een tegenstelling tussen het oudtestamentische volk van God en het nieuwe. Paulus is degene die de ware gelovigen resoluut oproept om hun plaats in te nemen buiten het kamp met Christus, die daarbuiten is; maar Petrus, niet minder, wil hen eraan herinneren dat zij, zoals reeds gezegd, een nieuwe

verkiezing zijn, en door de opstanding van Christus verwekt tot de erfenis die in de hemel voor hen is gereserveerd, zoals Israël niets wist. De profeten van het Oude Testament, verklaart hij, spraken beter dan zij wisten; maar wij hebben de vreugde dat de boodschap, hun boodschap, volledig aan ons wordt verteld, nu gepredikt 'met de Heilige Geest die uit de hemel is neergezonden'.

1. Petrus schrijft, zoals we hebben gezien, aan 'de inwoners van de verstrooiing', het verstrooide overblijfsel van Israël; het enige ware overblijfsel zijn nu zij die hun Messias hebben ontvangen in de persoon van Christus. God is in hun geval gekomen om de oude beloften, die zij door de nationale verwerping van Hem hebben verloren, te vervangen door nieuwe en hogere. Zij zijn uitverkoren zoals Israël was uitverkoren, maar nu 'volgens de voorkennis van God de Vader', een voorkennis die de zekerheid van de zegen voor hen inhoudt. Zij zijn individueel zo voorgekend, en door Iemand die nu duidelijk het karakter van Vader heeft aangenomen, waarvan Zijn relatie tot Israël, als nationaal Zijn eerstgeborene, slechts een schaduw was.

Zij hadden immers, zoals wij weten, niet de Geest der aanneming. Hun relatie hield geen zekerheid in, geen zielenheil, niets dat met hen meeging - behalve wat betreft de verantwoordelijkheid ervan - naar die eeuwigheid waarin zij noodzakelijkerwijs onder die schaduw van de dood overgingen, die in feite zowel de wettelijke als de natuurlijke veroordeling was - een vonnis dat, zoals wij weten, de wet bevestigde, maar niet kon opheffen. Maar dit huidige overblijfsel was uitverkoren 'door de heiliging van de Geest tot gehoorzaamheid'; er was dus niets slechts voorwaardelijk, maar alles was hun verzekerd

door absolute genade. Zij waren voor God apart gezet, niet door uiterlijke voorrechten, die hen afbakende van de omringende volken, maar door de Geest van God, die in hart en leven werkte om hen te vormen naar het voorbeeld van Hem die Zelf de Absoluut Gehoorzame was. Zij werden geheiligd tot de gehoorzaamheid van Jezus Christus.

Het is belangrijk voor ons om te beseffen dat de gehoorzaamheid hier dus niet de gehoorzaamheid was van alleen maar een gecontroleerde wil, zo'n beperking als bijvoorbeeld de wet zou kunnen zijn - een grens die niet overschreden mocht worden. Het is een gehoorzaamheid die in Hem het hele leven zijn praktische karakter gaf: 'Ik kom om Uw wil te doen, o God.' Dat was het enige doel van Zijn aanwezigheid hier. Binnen de grenzen van de wet konden de mensen een zekere vrijheid opeisen. Als zij de grens niet overschreden, waren zij daarbinnen vrij; maar hier was er geen grens; en meer nog, er was geen verlangen naar iets dat niet de gehoorzaamheid zelf was. Gods wil wordt daarin gezien als de volmaaktheid van zegen. Het pad dat hierdoor wordt gevormd, is daarom een pad waarvan niemand die het kent zou kunnen verlangen af te wijken - een pad dat is gevormd door oneindige liefde en wijsheid, voor ons ook bewaakt door almachtige kracht. Welk ideaal van geluk kan iemand hebben buiten het bewandelen van zo'n weg?

De gehoorzaamheid van het kind als zodanig is niet wettig. Het is de gehoorzaamheid van de liefde, terwijl het niet de beperkte gehoorzaamheid van een dienaar alleen is, maar een volledige, oprechte overgave aan wat inderdaad slechts het verlangen is van een liefde die alles in zich opneemt. Voor ons moet daar

noodzakelijkerwijs bij komen 'de besprenkeling met het bloed van Jezus Christus'. Er is, helaas, nog steeds datgene wat van voor God weggenomen moet worden, wat alleen het bloed van Christus kan volbrengen. Petrus richt zich tot hen met de wens dat hun genade en vrede vermenigvuldigd mogen worden.¹ Het besef van wat God voor hen gedaan heeft, verheft zijn hart tot Hem die het gedaan heeft, 'de God en Vader van onze Heer Jezus Christus', die hen 'naar zijn grote barmhartigheid' verwekt heeft tot 'een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden'.

De dood van Christus, van Israëls Messias, een dood door toedoen van het volk voor wie Hij kwam, was hun verlies van alle zegen; het was het einde van elke aanspraak die zij op God hadden. Zijn opstanding was daarom een wederopstanding tot 'een levende hoop', een hoop die blijft in de levende Persoon van Hem die is opgestaan. De aarde was weliswaar voor hen gesloten, maar voor hen strekte zich het heerlijke uitzicht uit op een betere erfenis, 'onvergankelijk' en 'onverderfelijk', en altijd blijvend in de frisheid die zo spoedig overgaat van het genot van iets hier, - deze erfenis nu bewaard in de hemel voor hen die zelf behouden zijn, - 'bewaakt door de kracht van God door het geloof' tot de volledige bevrijding die hen wacht. Geloof wordt hier gezien op de Goddelijke kant ervan, niet alleen op de menselijke.

1 Ongetwijfeld is de 'gehoorzaamheid' verbonden met 'de besprenkeling van het bloed van Jezus'. Het is de gehoorzaamheid van Jezus, die Hem tot voorwerp heeft, - onderwerping aan Hem - die Hij ook in Zijn aardse leven volmaakt heeft geïllustreerd. Het besprenkelde bloed is ermee verbonden als teken van de blijvende reiniging die eraan verbonden is - niet een wettige gehoorzaamheid - die ook een belofte is van de dagelijkse reiniging, op grond van dat bloed, door water door het Woord. - S.R.

Het is het middel waardoor de kracht van God hen bewaart. Hier staat alles duidelijk in ontworpen contrast met Israëls deel zoals zij dat tot nu toe genoten, en in zijn hemelse karakter in contrast met elke zegen, zelfs voorwaardelijk aan hen beloofd. Vanuit elk gezichtspunt wordt het absoluut veilig gemaakt; terwijl aan de andere kant de bevrijding waar Israël voortdurend naar uitkeek, de parate hand van God in het verlossen van hun aardse vijanden, en zelfs van de vele kwaden die de zonde in het huidige leven gemeengoed heeft gemaakt, opvallend afwezig is in wat de apostel spreekt. Het is natuurlijk niet zo dat Gods zorg voor de Zijnen in de tijd of in de eeuwigheid kan falen, maar dat er voor ons, net als voor Hem die ons is voorgegaan (volmaakt op dezelfde weg) in de wereld, beproeving is verordend, met de blijde zekerheid, die de ziel vrede brengt, dat Hij de wereld heeft overwonnen.

2. Hij gaat nu verder met te spreken over de tegenstelling die moet blijven bestaan tussen de huidige tijd en het gezegende einde waarnaar zij uitzien. De vreugde die zij hebben wordt niet verminderd, maar in zekere zin zelfs verhoogd door de beproeving - deze zelf, hoewel slechts voor een tijd, heeft zijn eigen noodzaak in het bewijzen van hun geloof. Dit houdt inderdaad in dat de beproeving als een beproeving wordt ervaren. Christenen zijn niet voorbestemd om als het ware over alles heen te zweven zonder het te voelen. Het zou geen betekenis of doel hebben als dat zo was. De beproeving werkt, zoals de apostel ons in Hebrëen heeft gezegd, 'de vreedzame vruchten der gerechtigheid voor hen die daardoor geoefend worden'. De oefening is daarom noodzakelijk; - het kan zijn dat men zich een tijdlang afvraagt wat de beproeving betekent, - soms alleen om daarin het geduld te leren dat behoort bij hen die onder de hand van de Vader

zijn, en voor wie elke beker die zij leegdrinken, wordt gemengd door de liefde van de Vader.

Het is niet de discipline waar de apostel hier zozeer over spreekt, maar veeleer de gelegenheid die het geloof heeft om zich te tonen en erkenning van God te vinden in de tijd waarin alles openbaar zal worden - een geloof dat, zoals hij hier opmerkt, 'kostbaarder is dan het goud dat vergaat, al wordt het door vuur bewezen'. Het vuur zou niet bewijzen dat het goud geen goud was. Het zou dat alleen maar duidelijker maken; en als het geen goud was in de ogen van de Voorspeller, zou het geen nut hebben om het te bewijzen.² God bewijst, opdat Hij uit ons kan putten wat Hij ziet dat er is, en waarvan Hij verlangt het op onze rekening te kunnen zetten; en zowel in de vreugde als in de beproeving moet het geloof voortdurend werkzaam zijn, waarbij Christus als het voorwerp van het hart Eén is in wie het geloof alleen bevrijding vindt van de macht der dingen rondom; 'die,' zegt de apostel, 'gij niet gezien hebbende, liefhebt; in wie, hoewel gij Hem nu niet ziet, doch gelooft, gij u verblijdt met onuitsprekelijke vreugde en vol heerlijkheid.' 'Verheerlijkt', is het laatste woord - reeds ingaand in datgene wat komen gaat.

2 Goud dat vergaat', vergeleken met het onvergankelijke geloof. Goud is het minst vergankelijke in de waardering van de wereld, evenals het minst bederfelijke; maar vergeleken met geestelijke dingen is het zowel vergankelijk als bederfelijk. 'Daar is het aan het einde - de rechterstoel van Christus, waar het vuur van goddelijke heiligheid en waarheid het kostbare van het verachtelijke zal scheiden. Hier is het de beproeving langs de weg. Wat een troost om te denken aan het nauwe verband tussen deze twee. Geen van beide kan ons schaden, maar brengt alleen datgene naar boven wat tot eeuwige heerlijkheid en eer zal strekken. - S.R.

De vreugde van de eeuwigheid is de vreugde van het heden, en wij ontvangen te zijner tijd het einde van het geloof, de bevrijding van de ziel van alles wat hier aanvalt en kwelt. Als wij beproevingen altijd zouden beschouwen zoals de apostel ons hier leert ze te beschouwen, hoe anders zouden ze ons vaak voorkomen! De vijand zou ze gebruiken om wantrouwen te wekken tegen de volmaakte wijsheid of de volmaakte liefde die om ons heen werkzaam is, of om onze gedachten zelfs ongezonder op onszelf te richten. Want, zoals de doorn in het vlees van de apostel ons herinnert, zelfs datgene wat voor ons een ware tuchtiging is, is niet noodzakelijkerwijs het resultaat van werkelijk falen van onze kant, hoewel het ons wel laat zien welke behoeften wij hebben, waarvoor de tucht bedoeld is. Maar zelfbevrediging is nooit Gods ontwerp daarin. Als wij hebben geleerd hoe God reeds de hopeloosheid van het vlees heeft verkondigd en ons daarvan bevrijding heeft gegeven, is het doel van de zelfbeoordeling zelf slechts om ons van onszelf af te keren en ons bezig te houden met dat ene onfeilbare Voorwerp waarover de apostel heeft gesproken - met de helderheid en niet met de duisternis - met de heerlijkheid van God die reeds aan ons is geopenbaard in het gezicht van Jezus Christus, het licht dat meer en meer schijnt op de weg die naar Hemzelf leidt.

3. We hebben nu het verschil tussen het verleden en de huidige tijd op een andere manier aangegeven. De profeten van Israël profeteerden allen van de zegen die zou komen, terwijl zij zelf niet in staat waren meer dan vaag te beseffen waarover zij spraken, en zelfs de tijd waarnaar het wees. Zij werden aangetrokken, zochten ijverig, en zochten uit wat in hun eigen geschriften stond - zo weinig was datgene wat zij schreven afgemeten aan hun begrip van de dingen; zo

geheel voerde de Geest van Christus hen verder dan wat ook maar de aanleiding van hun profetieën zou kunnen zijn. Het antwoord dat zij op hun zoeken kregen was eenvoudig de verzekering dat zij spraken over dingen die aan anderen en niet aan henzelf toebehoorden. Wij zien in iemand als Daniël een duidelijk voorbeeld hiervan, waar datgene wat aan hem werd meegedeeld ‘opgesloten en verzegeld was tot de tijd van het einde’.

Aan het einde zou het spreken, en niet liegen; en in de komende tijd zou hij in zijn lot staan en in het genot komen van datgene waarvan hij nu nog niet in dezelfde zin kon genieten, behalve als bewust het instrument van de Geest om deze dingen voor anderen voort te brengen.³ Hoe anders is de toestand nu, wanneer de christenen in het algemeen de zegeningen genieten van de Heilige Geest die uit de hemel is neergezonden, en ‘het lijden van Christus en de heerlijkheden die zullen volgen’ zich beginnen te ontvouwen, zelfs in het evangelie dat onder de mensen wordt uitgezonden, met de deugd van deze dingen erin! Zelfs de engelen wensen deze dingen in te zien; de woorden tonen aan dat zelfs deze gezegende wezens niet konden weten, zoals de deelgenoten aan de verlossing, de volheid van wat nu het gemeenschappelijk deel van de heiligen is. Hoe heerlijk is dan de zegen die ons toekomt; hoe droevig te bedenken dat we in de praktijk zo vaak zo weinig vinden van alles wat hier wordt geïmpliceerd! Deze engelen, die zich neerbuigen om te kijken naar de dingen waarmee

3 Dit betekent niet bedelings of gemeentelijke waarheid, maar dat de door de profeten voorspelde zegeningen toekomstig waren en niet heden. Zo zagen zij ze in de verte en omarmden ze. Het is aan ons om meer te hebben dan dit - de verdienste van de Geest die deze dingen tot huidige realiteiten maakt. - S.R.

wij zo intiem in contact zijn gebracht - hoe verwijten zij ons de geringe greep die zij in het beste geval op ons hebben!

4. De apostel benadrukt nu het effect van dit alles op het praktische leven. De lendenen van de geest moeten omgord worden door de waarheid, het gebruikelijke beeld wat spreekt over de activiteit die van ons gevraagd wordt, het resultaat van een geest die gericht is op de onzichtbare dingen. Het resultaat is soberheid ten opzichte van het heden. De roze kleur verdwijnt van de dingen rondom als een noodzaak van de geopenbaarde en genoten heerlijkheid - de hoop gericht op de genade die gebracht zal worden bij de openbaring van Christus, wanneer alles inderdaad als genade en niets anders zal worden geopenbaard; wanneer de volle kracht daarvan door ons zal worden gerealiseerd. Dientengevolge moeten wij voor de huidige tijd zijn als gehoorzame kinderen, een karakter dat reeds voor ons is uitgebreid - ons niet schikkend naar de vroegere begeerten in de tijd van onwetendheid, toen het hart, onbevredigd met God, uitging naar datgene wat slechts verdere begeerte opwekte, maar nooit bevredigde. Wij zijn geroepen uit alles wat het licht uit de hemel in zijn ware karakter heeft geopenbaard, om heilig te zijn, afgescheiden van het kwaad, zoals God zelf heilig is. Wij moeten in gemeenschap met Hem zijn; heilig dus in al ons gedrag, met niets laks aan ons, niets ongeschikt voor het gezelschap waarin wij zijn gebracht.

5. Uit het feit dat wij een Vader hebben, vloeit dus voort dat er bij ons het oordeel van een Vader moet zijn, die, omdat Hij zijn kinderen liefheeft en er het diepste persoonlijke belang bij heeft, noodzakelijkerwijs alles wat zij doen, alles waar zij mee bezig zijn, voor zich heeft. Er is niets anders dan wat Hem interesseert, en als

de Zijnen moeten zij Zijn karakter weerspiegelen. Dit is wat Jakob leerde in Bethel - dat als God in Zijn genade een woonplaats heeft bij de mensen, er noodzakelijkerwijs de heiligheid moet zijn die Zijn woonplaats komt. Hij regeert Zijn huis.⁴ De regering is in genade, zoals het moet zijn om die van een Vader te zijn, en toch moet zij des te ernstiger worden behandeld. Zij die de genade lichtvaardig willen behandelen, kunnen haar niet kennen.

Wij moeten de tijd van ons 'verblijf hier in angst' doorbrengen met het besef verlost te zijn, 'niet met bederfelijke dingen, zilver of goud, maar door het kostbare bloed van Christus'. Verlossing is datgene wat de waarde laat zien die God aan ons heeft toegekend, en 'het kostbare bloed van Christus' als de prijs van de verlossing, hoe heeft het dit laten zien! Maar dan spreekt het noodzakelijkerwijs ook van een toestand waaruit wij verlost moesten worden. Wij zijn van God af geweest; wij moeten worden teruggebracht, en dus bij Hem

4 Het kan nuttig zijn te wijzen op de verschillende oordelen die God heeft of zal uitspreken. Ten eerste het oordeel van Christus aan het kruis, in plaats van Zijn volk. Zo zal de gelovige nooit in het oordeel komen (Johannes 5:24). Ten tweede, en daartegenover staat het oordeel van de Grote Witte Troon (Openb. 20:11-15). Dit is de definitieve ondergang van de verlorenen. Geen enkele geredde zal voor die troon staan. Ten derde, het aardse oordeel over de levende volkeren (Matt. 25:31-46). Dit is voorafgaand aan het Millennium, zoals de Grote Witte Troon is na die heerschappij van zegen en heerlijkheid. Hoewel definitief van aard, is het verbonden met de regering van Christus in Zijn aardse koninkrijk. Ten vierde, de rechterstoel van Christus (2 Kor. 5:10), waar de werken van de gelovige worden getoetst en beoordeeld. (Zie ook 1 Kor. 3:11-15). Ten slotte is er het oordeel van de Vader over zijn kinderen in dit huidige leven. Zo is voor de gelovige het oordeel voor de verlossing voor altijd voorbij; voor de beloningen is het nog toekomstig; terwijl hij gedurende zijn hele huidige leven onder het oordeel van de Vader staat. - S.R.

zijn, als aldus teruggebracht. Hier werpt Petrus een blik op de ijdele tradities die Israël van hun vaders had ontvangen, en die, terwijl zij het teken waren van het werkelijk van God verwijderd zijn, hen alleen maar verder en verder weg voerden. Wat konden al die frivole en minutieuze verordeningen van de Rabbijnen hun bekend maken van de God die zo vereenzelvigd werd met al die nauwe beperkingen, die de mensen een last oplegden die geen van hen kon opheffen?

Hoe glorieus is Hij geopenbaard in Hem door wie wij nu inderdaad een God hebben leren kennen op wie wij mogen vertrouwen - Eén op wie de hele wereldgeschiedenis wijst, en al Gods handelen daarin, nu geopenbaard in opstanding uit de doden en met een plaats die Hem van God gegeven is, een gezegende plaats, die God Zelf vereenzelvigd met het heil en de zegen van Zijn volk, zodat geloof en hoop niet te kort komen! Hoe goed herinneren wij ons het doel van Christus om op deze wijze voortdurend de Vader te verheerlijken, terwijl Hij woorden sprak die Hem gegeven waren, dingen deed die voor Hem bestemd waren, Iemand die van Zichzelf kon zeggen: Hij die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien', Zelf de zichtbare uitdrukking van God, de uitstraling van Zijn heerlijkheid. Traditie kan niet leven in de aanwezigheid van Iemand die zo positief gekend en genoten wordt als een levende God voor de ziel.

Afdeling 2. (1 Petrus 1:22-2:10.)

Nieuwtestamentische relaties, in plaats van de oudtestamentische die verbeurd en verbroken zijn

We worden door de apostel nog verder geleid om deze nieuwtestamentische relaties, die de onze zijn, te beschouwen in een nog groter contrast met de oudtestamentische die nu verbroken zijn. Tussen het nieuwe verbond en het oude is alles, zoals wij weten, een tegenstelling; en de apostel gaat nu verder met stil te staan bij de verwerping van Christus als de Levende Steen, de grondslag van al die blijvende nabijheid tot de mensen die een huis onder de mensen impliceert - een verwerping die noodzakelijkerwijs de Joodse bouwers terzijde schoof als volkomen onbekwaam. Maar Israël had lang daarvoor, en zelfs vanaf het begin, gefaald, zoals hun priesterschap in één familie slechts voortdurend getuigde. In plaats van nationaal tot God te worden gebracht, zoals Hij wilde en zoals Zijn toespraak met hen op de berg Sinäï getuigde, hadden zij een plaats van afstand tot Hem gekozen, en moesten zij bijgevolg worden achtergelaten op die plaats die zij hadden gekozen. God is nu gekomen om al deze dingen op een betere en volmaaktere manier te vervullen.

1. De apostel spreekt hier allereerst van het gezelschap waarin het geloof de ziel inbrengt. De enige reiniging ervan is 'door gehoorzaamheid aan de waarheid', een waarheid die de schaduw en alle verdorvenheden van de tegenstander en bedrieger terzijde schuift. Zo kwamen zij in verbinding met hen die door dezelfde waarheid waren verwekt, 'opnieuw geboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad' door het levende en blijvende woord van God. Hier was inderdaad een broederschap die in Israël nooit de juiste erkenning had gehad - nog niet kon krijgen. De kinderen van God waren door het rechtssysteem in het buitenland verstrooid'. Zelfs in Israël waren zij dat; terwijl er buiten Israël natuurlijk nog zielen waren die God zochten naar het licht dat zij hadden. Israël kon deze niet verzamelen.

Het was zelf slechts een mengsel van het ware en het valse, en dus kon het het ware niet uit het valse tot zich nemen. Er was nog geen macht voor een juist onderscheid. Dit is de ellende van alle mengsels, en de verwarring die nu in het christendom heerst, zou ons dat moeten doen beseffen. Hoe gezegend is een gezelschap van hen die door een vurig verlangen naar dezelfde dingen, door het genieten van dezelfde zegeningen, door hun trouw aan dezelfde openbaring, aan God die volmaakt geopenbaard is zoals Hij nu geopenbaard is, zo het hart aantrekt en met Zichzelf vult! Hier kan de liefde inderdaad uitstromen. Er is niets dat haar tegenhoudt. Er is geen zaak, voor zover dit karakter behouden blijft, voor zelfzuchtige strijd met elkaar. De genoten voorwerpen zijn het bezit van allen gelijk, en het genot ervan door de een versterkt slechts, en kan de vreugde van anderen niet belemmeren. Hier was dus inderdaad een essentieel verschil tussen het gezelschap van christenen en het volk Israël.

Wij zijn inderdaad in verschillende mate teruggegaan naar dat oude gezelschap, alsof wij toch de nieuwe wijn hadden geproefd, maar om te zeggen: de oude is beter'. Wij hebben zelfs, althans in zekere mate, de Israëlitische gemeenschap (met, min of meer, ook haar verordeningen) genomen als datgene wat God voor zijn volk helemaal heeft ontworpen. We hebben een verzonnen wedergeboorte door de doop ingevoerd om fictieve kinderen van God te maken, die niets van de werkelijkheid hebben; en vervolgens hebben we het oordeel van de naastenliefde ingeroepen om geen onderscheid te maken tussen de verzonnen christenen en de ware! Het gevolg is onvermijdelijk geweest; en 'omdat de ongerechtigheid overvloedig is' is bijgevolg 'de liefde van velen', zelfs onder de ware kinderen van God, 'koud geworden'. Er is een gebrek aan gemeenschap onder het volk van God; want gemeenschap met de wereld is hier absoluut onverenigbaar mee. De ware geboorte, - zoals Petrus ons hier laat zien, - de ware ingang in het gezin, is door het ontvangen van het levende en blijvende woord van God,⁵ 'het woord dat door het evangelie wordt verkondigd.'

5 Laat het opgemerkt worden welk licht dit vers werpt op het onderwerp van de nieuwe geboorte - het is 'door het woord van God'. Dat het een soevereine daad van God is, door Zijn Geest, kan niemand betwijfelen. Maar dit vers verbiedt ons om, zoals soms wordt gedaan, de nieuwe geboorte te scheiden van het geloof in het evangelie. Men heeft geleerd dat de nieuwe geboorte voorafgaat aan het geloof; hier wordt ons verteld dat het woord van God het instrument is voor de nieuwe geboorte. 'Het geloof komt door het horen en het horen door het woord van God', 'het woord dat door het evangelie wordt verkondigd'. Hoewel we dus onderscheid kunnen maken tussen geloof en nieuwe geboorte, kunnen we ze niet scheiden. Johannes 3:3; Johannes 3:16 moeten altijd samengaan. Er is niet zo'n afwijking mogelijk als een man die wedergeboren is, maar die het evangelie nog niet heeft geloofd. - S.R.

Men kan dit onmogelijk verwarren met enig resultaat van een ordinantie. Hier alleen ligt het geheim van datgene wat, als eeuwig leven, blijft. Zij die het ontvangen behoren op deze wijze niet meer tot dat vlees dat 'is als gras, en al zijn heerlijkheid slechts als de bloem van het gras.' Dat wat slechts natuurlijk is, verwelkt en zijn bloem valt, 'maar het woord van de Heer blijft eeuwig.' Dank God voor Petrus' getuigenis! Laat degenen die zo veel gehoorzaamheid aan Petrus belijden er naar luisteren! Zij vinden hier niet alleen een gezaghebbend woord, maar dat vooral gezag vindt in de heerlijkheid van de waarheid die verkondigd wordt. Wedergeboren door het goede nieuws van het evangelie, wat een blijdschap en geluk brengt dit met zich mee voor het leven waarin wij binnengaan!⁶

2. De apostel gaat daarom verder met aan te dringen op dit woord van God, waaraan wij alles te danken hebben, als zijnde nog steeds de wezenlijke noodzaak voor ons, opdat wij 'daardoor opgroeien', zoals de uitdrukking hier is, 'tot zaligheid'. Het is blijkbaar een vreemde uitdrukking, als we er eerst aan denken - een groei tot verlossing; maar de verlossing hier is natuurlijk die uiteindelijke verlossing waarover hij al gesproken heeft, als wat klaar is om in zijn volheid geopenbaard te worden in de laatste tijd. Er is een verlossing die het

6 Het is interessant om de drie 'onkreukbare' dingen op te merken die we in dit eerste hoofdstuk hebben - een onkreukbare erfenis (vers 4), een onkreukbare verlossing (vers 18, 19), en een onkreukbaar woord waardoor we geboren worden (vers 23). Zo hebben we een natuur die smetteloos is, geschikt voor het genot van een smetteloze erfenis en op basis van een verlossing die nooit haar waarde kan verliezen. Hoe groot is het stempel van eeuwige volmaaktheid op allen, en wat een passende metgezel daarbij is dat 'onkreukbare' sieraad van een zachtmoedige en stille geest (1 Petrus 3:4). - S.R.

evangelie brengt, en waarmee we beginnen; maar verlossing is ook nodig op de hele weg; en zolang we in het lichaam zijn, hebben we daardoor verlossing nodig. 'Wij zien uit naar de Heer Jezus Christus als Redder, die ons lichaam van vernedering zal veranderen in de gelijkenis van zijn eigen heerlijk lichaam, naar de werking waarmee Hij zelfs alle dingen aan Zichzelf kan onderwerpen.' Maar toch, een groei tot verlossing verdient serieuze overweging.

Groei is dat wat bij het leven hoort. De aangroei van materie in een steen, bijvoorbeeld, is geen 'groei'. Verlossing, in de gedachte die wij er hier van krijgen, is in feite meer en meer bekend naarmate wij groeien in het begrip van de dingen die aan ons geopenbaard zijn, en die ons daarom meer en meer scheiden van alles wat daarmee in strijd is. Zo worden wij in het begin opgeroepen om 'alle boosaardigheid en alle bedrog, en huichelarij en afgunst en alle kwaadsprekerij' af te leggen - dingen die onmogelijk samen kunnen gaan met het genieten en nastreven van de waarheid; en wij moeten altijd, wat het woord van God betreft, zijn als pas geboren baby's, die als het enige wat voor hen noodzakelijk is, verlangen naar de melk die God voor hen heeft voorzien. Hier moeten wij bedenken dat wij niet in de lijn liggen van wat Paulus tegen de Korinthiërs zegt, waar hij hen verwijt dat zij zulke zijn die alleen melk nodig hebben, in tegenstelling tot vast voedsel.

De Korinthiërs waren inderdaad baby's, maar zij waren baby's terwijl zij veel verder hadden moeten zijn. Het waren baby's omdat de groei bij hen stakte door hun vleselijkheid. Een echte zuigeling is niet 'vleselijk' en kan dat ook nooit zijn; maar hier moeten wij slechts in één karakter als zuigelingen zijn, en wel als 'pasgeborenen'. Zelfs

de Korinthiërs waren geen 'pasgeboren baby's'. Dat was het kwaad ervan, dat zij baby's waren die niet pasgeboren waren; maar wij moeten altijd 'als pasgeboren baby's' zijn, juist in de eenvoud van ons verlangen naar datgene wat God als melk voor ons heeft voorzien in Zijn eigen kostbare Woord, om een groei te ondersteunen die voortdurend is in iemand die de bezitter is van het eeuwige leven.

Zolang wij hier zijn, als christenen en in een juiste toestand, groeien wij voortdurend. Wij moeten allen groeien tot de maat van de volheid van Christus'. Wie van ons heeft dat bereikt? In die zin zijn wij immers allen slechts als 'pasgeborenen'; en in die hoedanigheid heeft God ons in zijn woord datgene verschaft wat alle elementen heeft die voor voeding nodig zijn, zoals melk. Het Woord, het geheel, de diepste dingen erin, is dus zuivere melk, en alleen melk. Er is niets om te verwerpen; er is alleen dat wat in het gestel van de christen komt - zoals we kunnen zeggen, werkelijk deel van hemzelf wordt. Hoe mooi is op die manier dit beeld van melk, en hoe ernstig is het verlangen dat hier wordt geïmpliceerd, en waartoe wij worden aangespoord, naar datgene wat aldus aan alle behoeften van onze natuur kan voldoen! Laten we er ernstig naar verlangen, zegt de apostel, als we geproefd hebben dat de Heer goed is. Hebben we dit geproefd? Zo ja, kunnen wij het kostbare Woord, dat inderdaad

de voorziening is die God in zijn goedheid voor onze zielen heeft getroffen, licht maken?⁷

3. Wij komen nu tot die verwerping van de Levende Steen door Israël, die hen diskwalificeerde als de bouwers van Gods geestelijk huis. Het was over hen, die vooraanstaande bouwers waren, dat de Heer sprak ten tijde van Zijn laatste aanbod van Zichzelf aan hen als Israëls Koning, alsmede over hun voorziene verwerping ervan. In een zaak van zo fundamenteel belang was het noodzakelijk dat God Zijn volk de zekerheid gaf van wat komen ging met betrekking tot degenen naar wie zij als hun geestelijke leiders keken. 'Het huis van God' was datgene wat Israël onderscheidde van alle volken op aarde. Het was die woonplaats van God bij de mens die, hoewel nog slechts in type, het verlangen van Zijn hart aangaf om blijvend bij de mens te zijn. Zo was het de plaats van die heerlijkheid die, hoewel reeds ongezien door de mens, toch Ezechiël zag, als zo lang mogelijk

7 Wij moeten - zoals in Hebr. 12, waar het de gewichten zijn die de vooruitgang zouden belemmeren - afleggen wat in strijd is met de nieuwe natuur die wij hebben ontvangen, en wat ongeschikt is voor het genot van de onderlinge familierelaties. Kwaadaardigheid, bedrog, huichelarij, afgunst en kwaadsprekerij hebben alle betrekking op onze houding tegenover anderen en zijn het tegendeel van de reeds bevolen 'vurige liefde'. Het zal worden opgemerkt dat zij grotendeels betrekking hebben op de toestand van het hart, in plaats van op grovere vormen van onzedelijkheid. Helaas staan ze niet op de lijst van verboden dingen van de wereld en wordt er door het volk van de Heer maar al te gemakkelijk aan toegegeven, zonder dat ze hun rang in de maatschappij verliezen. Merk ook op dat 'kwaadspreken' niet noodzakelijk kwaadspreken is in de zin van onwaarheid of godslastering. Het is echt 'tegenspreken' en verwijst naar het zich bezighouden met andermans wegen in een geest die zijn hulp niet verlangt. Dit is zeer belangrijk voor ons geweten. - S.R.

in liefde bij hen gebleven, totdat zij uiteindelijk door hun gruwelen werden verdreven.

Toch was hun huis, zoals wij weten, niet, zoals de apostel hier spreekt, een 'geestelijk huis'. Het was 'een met handen gemaakt huis', dat daarom Gods ontwerp niet volledig kon weergeven zoals Hij dat wenste. Verlaten van God werd het, als een leeg graf, slechts de getuige van het leven dat was vertrokken. Toch kon God Zijn gedachte niet opgeven. Zo riep Hij, die Gods schat op aarde kwam zoeken, altijd dat huis uit (hoewel in de idee ervan, niet de toenmalige werkelijkheid) tot het huis van Zijn Vader; en het was daar dat Hij Zich presenteerde toen Hij als Koning tot de Zijnen kwam, en de Zijnen Hem weigerden. Het was toen geheel hun eigen huis (Matth. 23:38) dat Hij verlaten moest laten. Maar God had Zijn gedachte niet opgegeven; en, teruggedreven in Zijn liefde, verklaarde Hij alleen, volgens Zijn vaste wijze, die liefde, en het doel daarvan, op een vollere wijze dan ooit.

Zo kon de Heer tot hen zeggen: 'breek deze tempel af, en in drie dagen zal Ik hem opbouwen; maar Hij sprak over de tempel van Zijn lichaam.' In Hem was inderdaad de volmaakte Getuige van wat er in het goddelijke hart was, en dat voor de mens; en in Hem bezat God werkelijk een woonplaats onder de mensen die niet opzij gezet kon worden. Hij werd inderdaad verworpen, en ging als zodanig terug naar de Vader; niettemin werd de goddelijke gedachte zo niet gefrustreerd, maar als vrucht van Zijn eigen werk kwam de Geest van God op aarde om een woonplaats voor God te bouwen die nooit zou ophouden dit te zijn. Het huis was nu 'een geestelijk huis'. De Heer had er tot Petrus over gesproken toen Hij zei dat Hij op die Rots, die

Petrus had beleden, Zijn vergadering zou bouwen; maar nog kon de gedachte aan een woonplaats van God niet volledig uitkomen.

Petrus legt nu, zoals we hier zien, op de duidelijkste manier het woord van de Heer aan hem uit. Hij schakelt alle mogelijkheden uit om met enige schijn van waarheid te beweren dat Petrus zelf de grondslag was van wat de Heer sprak. Het is Christus, zegt hij, die de Levende Steen is, het Fundament waarop alleen de levende stenen (van wie Petrus zelf was, volgens de betekenis van zijn naam) zijn gebouwd. De levende stenen zijn hier de verzekering van de belofte van de Heer dat de poorten van de hel niet zouden overwinnen tegen hetgeen Hij zou bouwen. Zij leven in een kracht van leven die door de dood niet kan worden aangeraakt; en ook van Hemzelf was dit waar, die, als Hij in de dood afdaalde, slechts was om daar het fundament van alle zegen te leggen, en om in Zichzelf te openbaren wat de dood heeft afgeschaft en 'leven en onvergankelijkheid aan het licht heeft gebracht door het evangelie.' Zo staat het hele gebouw op dit fundament, dat vanaf het begin 'door God uitverkoren' is als 'kostbaar' en nu in de huidige tijd zijn kostbaarheid openbaart, zoals de apostel rechtstreeks zegt.

Het huis is 'een geestelijk huis', de vervulling van de belofte van de profeet: 'Ik zal in hen wonen en in hen wandelen': de Geest van God vervult en bekrachtigt datgene waarin Hij woont, zodat het niet slechts een heiligdom van de Geest is, maar zelf een geestelijke werkelijkheid; en dit verbindt, volgens de gedachte die wij reeds in Hebreëën (Hebr. 3) hebben opgespoord, een 'geestelijk huis' met een 'heilig priesterschap'. Hier hebben we de activiteit van hen die op deze wijze tot God zijn genaderd. Zij worden geopenbaard als degenen

die, terwijl God zich in hen openbaart, zelf, zoals men kan zeggen, hun gezicht naar God en in hun hart de Geest van verwantschap hebben - een heilig priesterschap, daartoe in staat, met geestelijke offers die nu in de plaats komen van de offers van weleer, voor God aanvaardbaar door Hem die eens voor altijd datgene heeft gedaan wat het ware offer was ter verzoening van de zonde.

Zo staat het altaar nu alleen in het huis, het antitype van dat gouden altaar dat in Israëls heiligdom stond. Het koperen altaar heeft zijn vervulling gehad, en is dus verdwenen, terwijl de kracht van dat aanvaardbare offer, dat altijd in zijn waarde voor God blijft, datgene is waardoor alle geestelijke offers alleen aanvaardbaar worden. De wierook op het onbloedige altaar is het getuigenis van Eén die uit de dood is opgestaan, die voor ons voor God staat, in wie wij staan en in wie alle aanvaarding is. Hier, zegt de apostel, is de fundamentele vervulling van dat geschrift: 'Zie, Ik leg in Sion een hoeksteen, uitverkoren, kostbaar, en wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.' Maar aan de profeet was nog niet de wonderbare kostbaarheid geopenbaard die nu in haar volle waarde toekomt aan hen die geloven; en hier is een van die dingen waarin de profeten van weleer, zoals Petrus ons zojuist heeft gezegd, dingen voorspelden die hun eigen verstand te boven gingen, en waarvan zij beseften dat zij in hun volle betekenis betrekking hadden op anderen dan henzelf.

Helaas, voor Israël is de Steen die de bouwlieden verworpen hebben weliswaar 'het Hoofd des hoeks' geworden, maar toch 'een Steen des aanstoots en een Steen der aanstoot voor hen die struikelen over het Woord, omdat zij ongehoorzaam zijn.' Ook dit was voorbestemd, want het volgde noodzakelijkerwijs uit de zegening van wat erin

stond - genade geopenbaard aan een vleselijk volk dat zich er in hoogmoed tegen had opgeworpen. Het was het noodzakelijke resultaat, aangezien zij waren wat zij waren, dat zij struikelden over het Woord door de geest van ongehoorzaamheid die in hun hart was, en er was inderdaad geen hulp als juist het wonder van Gods genade hen deed struikelen.⁸

De apostel keert hiervan terug om met voldoening te overwegen hoe God niettemin Zijn gedachten op een wonderbaarlijker wijze heeft uitgevoerd. Zij waren nu zelf de deelgenoten van die zegeningen die God vroeger aan Israël had aangeboden, maar die hun zo duidelijk niets hadden opgeleverd. 'Gij zult voor Mij zijn,' had Hij gezegd, 'een koninkrijk van priesters, een heilige natie.' Het was noodzakelijk dat zij het laatste waren om het eerste te zijn. Alleen in het witte kleed, dat de door God vereiste reinheid typeerde, kon zelfs de typische hogepriester tot Hem naderen; maar het was dus niet de natie die naderde. Het volk en het priesterschap werden nadrukkelijk van elkaar onderscheiden, terwijl de priester zelf niet meer werkelijk tot Hem kon naderen. Er was slechts het getuigenis van wat in Gods gedachten was, samen met het getuigenis dat het nog geen praktische werkelijkheid was.

8 Er wordt hier niet gedacht aan de onschriftuurlijke leer van de verdoeming, de toevoeging van de mens aan Gods kostbare waarheid van Zijn verkiezing van Zijn volk. De goddelozen zijn niet aangesteld om goddeloos te zijn, maar omdat zij goddeloos zijn, heeft God bepaald dat dit volledig tot uiting komt in hun verwerping van Christus. Zo werd Farao (Rom. 9) 'opgewekt', op de troon gezet met mogelijkheden om Gods boodschap te verwerpen, en de slechtheid en vijandschap te tonen die altijd in zijn hart was - S.R.

Nu heeft God dit verwezenlijkt. De christenen zijn deze heilige natie geworden, - niet één van de volken op aarde, - en een koninklijk priesterschap, meer zelfs dan aan Israël was aangeboden - een volk dat niet alleen priesters maar ook koningen zijn, een volk dus voor Gods bezit, dat Hij openlijk als het Zijne kan openbaren en opeisen door de Geest die hen inwoont, een volk dat in staat is de deugden van Hem die hen uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn eigen wonderbaarlijk licht - geen aards licht, maar het licht van Zijn eigen Aanwezigheid geopenbaard aan hen die nabij zijn. Hier zijn zij op wie de woorden van de profeet kunnen worden toegepast, een volk 'dat eens geen volk was, maar nu het volk van God is; dat eens geen barmhartigheid had verkregen, maar nu barmhartigheid heeft verkregen.' Dit sluit natuurlijk de toepassing van zo'n belofte op Israël zelf in de komende dagen niet uit; maar God heeft er een ruimtelijkheid in gelaten die ook ruimte geeft aan ons, die inderdaad in Gods gedachten waren voordat de aarde ooit bestond, en in wie God, meer dan Israël zelf ooit kan openbaren, het onveranderlijke karakter van zijn voornemen heeft getoond.

Afdeling 3. (1 Petrus 2:11 - 3:9)

De verheerlijking van God in de openbaring van het karakter van een aan Hem geheiligd volk

We komen nu tot de praktische vermaningen die hieruit natuurlijk voortvloeien, het getuigenis dat dit volk, uitverkoren van God, inderdaad door heiliging van de Geest tot gehoorzaamheid is uitverkoren. Dat maakt dat deze derde verdeling de plaats inneemt van wat men natuurlijk zou denken dat een vierde zou zijn, maar het is kenmerkend voor de manier waarop Petrus spreekt. Als een tot gehoorzaamheid geheiligd volk worden zij geopenbaard in de gehoorzaamheid zelf.

1. De apostel begint hier met zich te richten tot hen die, zo herinnert hij hen, nu op een andere manier vreemdelingen en inwijkelingen zijn dan als verstrooiden uit het land Israël. Zij behoren tot de hemel, en zijn daarom vreemdelingen en verblijfhouders op aarde; vreemdelingen, in de eerste plaats, als degenen die hebben geloofd in een gekruisigde Heer; voor wie daarom de wereld is gekruisigd door zijn kruis. Zij zijn in de geest gescheiden van hen die de Vader hebben gezien in de Zoon van God, en die Hem slechts hebben gezien om Hem te haten. Het is voor hen een vreugde te weten dat

zij slechts reizigers zijn in een wereld die dit karakter heeft; en toch, helaas, vinden zij in zichzelf een band met die wereld waarvan zij zich hebben afgekeerd. Er is datgene in henzelf dat tegen henzelf is, overeenkomstig het karakter dat zij in hart en verlangen hebben omhelsd.

Petrus spreekt niet over het vlees zelf zoals Paulus dat doet, maar hij realiseert begeerten die vleselijk zijn - die helaas zelfs in de kinderen van God zo gemakkelijk kunnen worden gewekt wanneer hun ogen, al is het maar voor een ogenblik, worden afgewend van die heerlijkheid van God waartoe zij werkelijk behoren, en die alle andere dingen van heerlijkheid berooft. Deze vleselijke begeerten voeren daarom oorlog tegen de ziel. Hij gebiedt ons echter niet, laten we niet vergeten, oorlog tegen hen te voeren. Wij kunnen, zoals wij elders overvloedig hebben gezien, een dergelijke strijd noodgedwongen moeten voeren wanneer wij ons hebben laten verstrikken door de dingen rondom, het oog dat het hart aantast; maar waartoe hij ons aanspoort is om ons 'te onthouden', 'af te houden' van dergelijke dingen, zoals zij die elders hun deel hebben, een deel dat zij alleen moeten betreden door de kracht van de Geest van God om het, in al zijn kracht, te vinden

om de ziel te bevredigen, en zo te verlossen van alle begeerten die kunnen opkomen.⁹

Zo zullen zij die vreemdelingen en reizigers zijn, getuigen van hen die buiten hun eigen gezegende hoop staan. Zij kunnen hen inderdaad valselijk beschuldigen als boosdoeners voor het geloof dat zij hebben, en toch leren in de goede werken die het geloof voortbrengt, om God te verheerlijken in de dag van hun eigen bezoeking - in de tijd dat verdriet en verlatenheid hun aardse hoop en genietingen overvallen, en hen net zulke wrakken achterlaten als Gods genade niettemin graag opneemt, de bedelaar van de mestvaalt om hem op een troon van vorsten te zetten. Hier is de barmhartigheid van God verborgen in Zijn oordelen zelf, die zo de mensen als het ware noodgedwongen tot Hem wenden die hen alleen kan helpen, en hen door Zijn goedheid voor Zichzelf kan veroveren.

9 Het oudtestamentische type illustreert dit (Ex. 17). Het vlees in de kinderen van Israël brengt hen ertoe te morren en te klagen vanwege de beproevingen op hun pelgrimsweg. Toen kwam Amalek (vleselijke lusten) en streed tegen hen. Wij lezen ook (Deut. 25:17-18) dat het tegen de zwakke achterblijvers in de achterhoede was dat Amalek vocht. Het is wanneer wij de kracht van ons pelgrimskarakter verliezen en beginnen achter te blijven en te wankelen, dat wij worden aangevallen door vleselijke lusten. Zij die, zoals Paulus, doorgaan naar wat vóór is, hebben weinig moeite met het vlees, hoewel zij conflicten zullen hebben met Satan. Abraham heeft in zijn pelgrimerende afzondering van Sodom geen conflict op eigen rekening met de koningen die de achterblijver Lot gevangen hebben genomen, maar hij kan en zal een conflict aangaan met de vijand om zijn bloedverwant te redden. Maar de aard van het conflict is veranderd. Het is één ding om vleselijke lusten in onszelf te bestrijden, en iets heel anders om onze broeders te bevrijden. De grote remedie voor zulke ontmoetingen als die van Ex. 17 is het handhaven van ons karakter als 'vreemdelingen en pelgrims'. - S.R.

Daarom moeten christenen zich omwille van de Heer onderwerpen aan elke menselijke instelling. Petrus wijst er, net als Paulus, op dat de machthebbers, ongeacht het karakter van de machthebbers, toch gezonden zijn 'om de boosdoeners te straffen en de goeden te prijzen'. De genade om op deze manier verlost te worden van de anarchie die anders zou heersen, staat buiten kijf. Zo was het de wil van God dat zij in het goede doen onderworpen zouden zijn, waardoor de onwetendheid van dwaze mensen tot zwijgen zou worden gebracht; vrij inderdaad, niet gebonden door enige dwang van deze aard, terwijl zij Gods heerschappij in alles erkenden, het meest vrij wanneer zij het meest volledig de dienaren van God waren.

Zo moesten zij ook 'alle mensen eren', mensen als mensen, mensen in het karakter dat God hun als Zijn schepselen heeft gegeven, mensen als de vertegenwoordigers van God. op aarde, hoe ver zij daar in feite ook van mochten afwijken. Hoe belangrijk om deze eer te beseffen die aan de mensheid moet worden gegeven, zelfs in de meest volkomen verdorvenen, deze eerbied die moet worden betoond aan datgene wat zij zelf niet eerbiedigen; en hoe nuttig als een geest van herstel, zoals God ons wil gebruiken, om zo in allen iets te bezitten waarop wij ons kunnen beroepen, en waardoor wij, door Gods genade die erin werkt, hen boven zichzelf kunnen verheffen! Al zijn zij in feite tot beesten vervallen, toch zijn zij geen beesten; en juist de straf die zij over zichzelf afroepen is zelf een getuigenis van de hogere bestemming waarvoor God hen bedoeld heeft, en van datgene in zichzelf waartegen zij aldus zondigen. Het is opvallend dat de apostel ons te midden van zulke gedachten (en met welke opluchting van het hart!) eraan herinnert dat er nu in Gods goedheid een broederschap is onder de mensen, oorspronkelijk van God gevallen als deze, maar

nu waar de genegenheden vrijuit kunnen gaan, en waar de mensheid zich verheft tot datgene wat God er oorspronkelijk voor bedacht had!

Toch kunnen we ook hier, zoals we weten, tegenstrijdige dingen vinden, en dat doen we ook, waardoor een aansporing om 'de broederschap lief te hebben' niet zonder betekenis is. Wij moeten niet alleen onze eigen bijzondere vrienden onder hen liefhebben, of degenen die met ons verbonden zijn door nauwere banden, of zelfs degenen die zichzelf goedkeuren door hun wegen, hoezeer wij ook geroepen zijn deze bijzondere erkenning te geven; toch moeten wij 'de broederschap liefhebben', de kinderen van God als zodanig. Als wij Hem liefhebben die verwekt heeft, zullen wij ook hen liefhebben die van Hem verwekt zijn'. Maar dit is als het ware een tussenzin in wat hier gezegd wordt. De apostel komt erop terug om de vrees voor God en de eer die de koning toekomt samen te voegen. Deze twee komen in feite samen. Het is de vreeze Gods die wordt getoond in het eren van hen die door Hem in functie zijn gesteld: 'Want de machthebbers zijn door God verordend.'¹⁰

2. Hij wendt zich nu tot hen aan wie de vorm die onderwerping aanneemt, zelfs aan de wil van God, een bijzondere beproeving in zich draagt. Hoe meer zelfs de christen zo'n karakter had, hoe meer hij eraan herinnerd moest worden om onderworpen te zijn aan zulke meesters als alleen de zonde en het kwaad in de wereld konden geven; maar toch 'met alle vrees', zoals we weten door wat zojuist gezegd is

10 Het is misschien niet verkeerd om te suggereren hoe ongepast, in het licht van dit geschrift, al die geest van kritiek en gebrek aan respect voor de machthebbers is, die tegenwoordig zo gewoon is. Kwaad spreken over waardigheden is nu, zoals altijd, ongehoorzaamheid aan God, en toont het gebrek aan Zijn vrees in het hart. - S.R.

- de vrees voor God, die immers nog steeds deze dingen ondergaat, en Zijn eigen doeleinden door dit alles heen uitwerkt. Dus ook hier was het geen kwestie van het karakter van de meester; zij moesten onderworpen zijn, 'niet alleen aan de goeden en zachten, maar ook aan de stumpers', om straks een vergelding te oogsten, wanneer zij, die omwille van hun geweten tegenover God, verdriet verdragen, onrechtvaardig lijden, zullen ontdekken hoe aanvaardbaar het bij Hem is geweest.

Omwille van je fouten gegeseld worden en het geduldig ondergaan, daar kan weinig roem in zitten; maar goed doen en lijden, dat is het praktische christelijke karakter in een wereld als deze, dat, hoe ongunstiger de omstandigheden, des te meer middelen vindt om zich te manifesteren en te ontwikkelen. Hier konden zij het hoogste Voorbeeld vinden: 'Dat gij Zijn voetstappen volgt.' Bij Hem was er niets waarvoor Hij voor eigen rekening kon lijden. Maar hoe absoluut was Zijn onderwerping aan deze wil van God: beschimpt, beschimpte Hij niet; lijdend, dreigde Hij niet, alles overlatend aan Hem die de rechtvaardige Rechter van allen is, en Zelf de straf van onze zonden dragend aan de boom, opdat wij ze niet zouden dragen, opdat Zijn dood, door de kracht ervan in ons hart, ook onze eigen dood aan de zonden zou zijn, en de energie van een leven nu geleefd tot gerechtigheid. Laten we opmerken dat we hier niet de leer van de apostel Paulus hebben dat we door het kruis 'dood zijn voor de zonden'. Hier is het 'aan de zonden', de praktische verloochening van onze eigen wil en weg.

Hij denkt niet aan verlichting van het geweten, zoals Paulus in Romeinen, maar aan datgene wat het hart aanspreekt. Hoe is het

mogelijk verder te gaan in de zonden die de Heer op de boom droeg? Altijd is het in de Schrift 'aan de boom,' dit zonedragen van Zijn kant, niet in het gezegende leven waarin Hij leefde in de openlijke gunst van God, maar op dat uitzonderlijke moment, in contrast met het karakter, toen Hij van wie Hij had getuigd: 'Gij hoort Mij altijd,' iemand was van wie Hij voor het ogenblik moest zeggen: 'Gij hoort niet.' Het is inderdaad vreemd dat het nodig is om het contrast dat er is tussen deze twee toestanden zelfs maar te benadrukken, en dat het ware karakter van het kruis zo verborgen blijft voor degenen die er alles aan te danken hebben. Door deze striemen zijn wij genezen. Hij zegt nu niet 'gered', want hij zit in een andere gedachtegang, zoals duidelijk is. De genezing houdt verband met de terugkeer van schapen die ooit afgedwaald zijn naar de Herder en Opzichter van hun ziel. Er kan hier, en dat lijkt zeker zo te zijn, een verwijzing zijn naar de toestand van hen tot wie hij zich speciaal richt, Israëlieten, en als zodanig normaal gesproken behorend tot de kudde van God, maar opstandig en van Zichzelf afgedwaald; nu, gewonnen door Zijn genade, teruggekeerd tot Hem die Zich heeft gemanifesteerd als de ware Herder die Zijn leven aflegde voor de schapen, als zodanig nu hun Leidsman en Gids is, de Heerser over hun zielen.

3. De apostel buigt zich nu over de heiliging van het huwelijk. Het is duidelijk dat heiliging zijn hele thema is; dat wil zeggen, het apart gezet zijn voor God, waar hij hier bij stilstaat als datgene wat de vrouwen moest kenmerken, zelfs wat betreft hun kleding. Hun tooi moest niet zijn voor de ogen van de mensen, zelfs niet voor die van hun echtgenoten in de eerste plaats; waar het vlechten van haar of het dragen van goud of het aantrekken van kleding allemaal op zijn plaats kan zijn in overeenstemming met het karakter van degenen

met wie zij verenigd zijn;¹¹ maar het is voor God dat zij apart gezet zijn, daarom in datgene wat eigenlijk op zichzelf verborgen is voor de mens, de verborgen mens van het hart, maar dat zich moest openbaren in 'een zachtmoedige en stille geest, die in de ogen van God van grote prijs is'. Dit is inderdaad wat hun partners in het leven moet doen, waar deze misschien zelf niet onderworpen zijn aan het Woord - zelfs weigeren ernaar te luisteren; zodat zonder het Woord het gedrag van hun vrouwen tot hen moet spreken.

Hier is zeker het geestelijk nut voor de echtgenoten in het aanschouwen van de uitwerking van het Woord op degenen die zo dicht bij hen staan - een gedrag in de vreze Gods, niet, zoals hij daarna waarschuwt, in enige schrik van een andere soort; terwijl zij niettemin op deze wijze aan hun echtgenoten onderworpen moesten zijn zoals Sara Abraham gehoorzaamde; wiens kinderen¹² zij zouden zijn in het goed doen. Wij zien hoe grondig heiliging hier de sleutel is. Wat de echtgenoten betreft, hij heeft slechts een woord voor hen - dat zij van hun kant met hun vrouwen omgaan volgens de kennis van de relatie, zoals God die heeft ingesteld, waarbij zij de vrouw eer

-
- 11 Hoewel dit niet de nadruk legt op de manier van kleden van de christelijke vrouw, maar eerder de aandacht vestigt op hun ware versiering, laat het zien hoe onverenigbaar met hun roeping de wereldse gelijkvormigheid in kleding en versiering is, die de algemene valstrik van vrouwen in de wereld is. De kleding van de christelijke vrouw moet, zoals al het andere, niets zeggen dat in strijd is met haar hemelse en aparte karakter. Het feit dat wij niet onder de wet staan, zou ons moeten dwingen tot meer eenvoudige gehoorzaamheid. Aan de andere kant zal armoedige of slordige kleding de waarheid nooit aanprijzen. - S.R.
- 12 Dochters van Sarah - kinderen van Abraham. De ene door een geest van onderwerping, de andere door geloof in God. Mogen de heiligen gekenmerkt worden door de waardigheid van beide relaties. - S.R.

bewijzen, juist omdat zij van nature de zwakkere is.¹³ Dit is inderdaad wat God heeft verordend als een van de talloze manieren waarop Hij onze afhankelijkheid van elkaar tot middel maakt om de liefde uit te lokken om in de nood te voorzien, en zo aan beide zijden zegen te geven. Maar er was een hogere relatie die zij niet mochten vergeten: zij waren ook mede-erfgenamen van de genade des levens, met een gemeenschappelijke afhankelijkheid van Hem, die in het gebed tot uitdrukking komt; en hun gebeden mogen niet worden belemmerd.

4. We hebben nu een afsluitend woord van zeer algemene aard. Allen moesten eensgezind zijn. Dit betekent voor christenen natuurlijk alles, want zij kunnen alleen werkelijk eensgezind zijn als die gezindheid de gezindheid van Christus is. Als dat niet zo is, zullen zij zowel met zichzelf als met elkaar in conflict zijn. Zij moesten sympathiek zijn, de vreugden en smarten aanvoelen en prompt in de behoeften van anderen voorzien; vol broederlijke liefde, teder van hart, nederig van geest, anders kon er geen geest van dienstbaarheid zijn; en in het bewustzijn van die zegen die zij geroepen waren te beërven, zouden zij geen kwaad vergelden voor kwaad dat hun tenslotte, wat ook de bedoeling was, niet echt kon worden aangedaan, omdat God het allemaal ten goede werkt. In dit alles worden wij eraan herinnerd hoe wij geroepen zijn te leven in de volheid van het deel dat God ons gegeven heeft, en dat dit werkelijk voor alle dingen bekwaam is.

13 'Het zwakkere vat' betekent zeker niet 'het lagere vat' dat met vriendelijke minachting moet worden behandeld, want de tekst leert juist het tegenovergestelde. Evenmin is het de zwakkere in moreel opzicht, maar de meer kwetsbare, met minder kracht en daarom zorg, liefde en bescherming vereisend. Het suggereert de afhankelijke positie van de vrouw, die haar en de man op een dwaalspoor brengt als ze wordt vergeten, zoals in het geval van Eva. - S.R.

Afdeling 4. (1 Petrus 3:10 - 4:6)

De beproeving in de wereld, en de beproeving in de wereld

We komen nu in relatie tot het toneel rondom, een wereld die tegen God is, dus tegen ons, en die door Zijn handen ten oordeel gaat. God regeert noodzakelijkerwijs, want geen tegenstand kan Hem verdringen; en de rechtvaardigen, als degenen die in harmonie zijn met de regering van God, hebben het geluk hiervan. Maar ondanks alles blijven de woorden van de Heer overeind: 'In de wereld zult gij verdrukking hebben.' Dat wordt hier ten volle gerealiseerd: juist het karakter dat voor God aanvaardbaar is, en zegen brengt uit Zijn hand, is niettemin datgene wat de beproeving kan, en natuurlijk zal brengen. Geloof is voortdurend nodig voor het besef dat God per slot van rekening regeert, en dat niets aan Zijn controle ontsnapt. Zoals een andere apostel ons heeft gezegd, is geduld juist nodig om in ons een geest van stille onderwerping aan de wil van de ander te bewerken, en die leidt tot de ervaring hoe goed die wil is. En zo werkt het, in plaats van wanhoop bij het rondkijken op een toneel van strijd en kwaad, in ons hoop.

1. We hebben hier, ten eerste, het feit dat onder een regering als die van God gerechtigheid noodzakelijkerwijs een vereiste is voor zegen. Als wij het leven liefhebben en goede dagen willen zien, dan moeten wij de tong afhouden van kwaad, en de lippen, dat zij geen bedrog spreken; wij moeten ons afkeren van het kwaad, en het goede doen; vrede zoeken met allen, als volgelingen van de Vredevorst; want ‘de ogen des Heren zijn op de rechtvaardigen, en zijn oren zijn voortdurend geopend voor hun gebeden; maar het aangezicht des Heren is tegen hen die kwaad doen.’ Daarom mogen wij nooit een beleid voeren van aanpassing aan onze omgeving. We worden nooit gedwongen om toe te geven vanwege de dominantie van het kwaad. ‘Wie zal u kwaad doen,’ vraagt hij, ‘als gij ijvert voor het goede?’

Maar dit lijkt meteen in strijd met het feit, natuurlijk niet dat God regeert, maar dat de wereld is wat ze is. De wereld kan inderdaad veel van het goede aanvaarden vanwege de gevolgen ervan. De mensen worden liever gediend door hen die hen gewetensvol dienen dan door hen die zichzelf ten koste van hen dienen;¹⁴ maar aan de andere kant, als zij consequent rechtvaardig zijn en deze rechtvaardigheid de belangen van bijvoorbeeld een werkgever kan schaden, dan is dat duidelijk niet zo aanvaardbaar; en dus moeten we tenslotte bereid

14 Zo wordt van onze Heer gezegd dat Hij ‘in gunst toenam bij God en de mensen’ en van de eerste christenen dat zij ‘God loofden en in gunst stonden bij het hele volk’. Zo wordt ons in het Oude Testament verteld dat als iemands wegen de Heer behagen, Hij zelfs zijn vijanden in vrede met hem doet leven. De voorkeur van Jozef en Daniël laat zien hoe aanvaardbaar het volk van God is voor zover het niet ingaat tegen de wil van de mens; en de vervolging van beiden wijst op het onvermijdelijke lijden omwille van de gerechtigheid. Eens zal het zelfs op aarde zonder voorbehoud waar zijn dat gerechtigheid alleen een beloning oplevert. - S.R.

zijn te lijden omwille van de gerechtigheid. De apostel ziet dit recht in het gezicht. Hij vraagt als het ware: is dit dan in werkelijkheid een uitzondering op de regel dat niemand kwaad mag doen aan hen die serieus het goede zoeken? Hij antwoordt: nee, het is geen uitzondering. Het is in werkelijkheid slechts een zegen. 'Als u lijdt omwille van de gerechtigheid, bent u gezegend.'

Er kan natuurlijk sprake zijn van opoffering van datgene wat toch niet ons deel is, maar in feite alleen van een toename van datgene wat ons deel is. Er is dus geen verlies, er is winst. We verliezen het tijdelijke om het eeuwige te winnen; met de voortdurende bediening van God ook voor ons, en Zijn zorg over ons de hele weg, zodat we niet bang hoeven te zijn voor de angst van andere mensen, noch bezorgd hoeven te zijn over resultaten zoals zij zijn. Wij hoeven alleen maar in ons hart de Heer die wij dienen te heiligen - ervoor te zorgen dat Zijn naam en Zijn dienst in ons niet onteerd worden; en zo zullen wij ondersteund worden door die sterke hand die al op de troon van de Vader regeert: want God heeft 'ons overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde'. Hier hebben wij een hoop die alles verlicht, een hoop die rekenschap kan geven van zichzelf, een hoop die wij vrolijk rekenschap kunnen geven aan anderen, en toch in de geest van zachtmoedigheid en vrees als altijd; natuurlijk, een vrees niet voor mensen, maar voor God; wandelend onder de controle hiervan, met een goed geweten. Juist datgene waarvoor zij ons als boosdoeners beschuldigen, zal in hun eigen geweten in weerwil van alles getuigen, en de lasteraars tot zwijgen brengen.

2. Dit is dus de wereld waar wij doorheen gaan Het is de wereld van het kruis; en daardoor zijn wij eraan gekruisigd, en zij aan ons. Wij moeten dus besluiten om te lijden wat God ons toestaat, maar we moeten er wel voor zorgen dat het lijden voor het goede en niet voor het kwade is. Het lijden voor het kwaad is, wat ons betreft, door een Ander voor ons genomen, zoals de apostel ons in herinnering brengt. Hij heeft geleden voor de zonden, de last die wij op Hem gelegd hebben en waarvan wij nu zelf vrijuit moeten gaan. Voor ons, zoals God het wil, zal er geen lijden voor zonden meer zijn; wat in de regering van God op aarde nog kan zijn, en zal zijn, als we niet naar God wandelen; maar wat een schande en oneer voor Hem die ons heeft verlost, en ons een ander karakter heeft gegeven, als degenen die gewassen zijn in Zijn bloed en vernieuwd door Zijn Geest!

Er volgt hier een passage die het onderwerp is geweest van veel controverse, en die we daarom des te zorgvuldiger moeten overwegen. Velen zijn van mening (en misschien is dit ook steeds meer de opvatting in de huidige tijd) dat hier sprake is van een heilswerk dat zowel onder de doden als onder de levenden plaatsvindt en dat Christus zelf begon door in Hades aan de geesten daar te prediken. Evenmin hoeft te worden ontkend, dat er uitdrukkingen zijn, die, althans op het eerste gezicht, dit lijken te bevorderen. Men verzekert ons echter, dat het slechts een gevangen leer is, die een ieder belet te zien wat er zo duidelijk staat; en daar dit nu voor een grote massa christenen het wegnemen van een moeilijkheid is in plaats van het scheppen van een, kunnen wij de scherpte, waarmee een dergelijke betekenis wordt betoogd, goed begrijpen.

‘In het vlees gedood, maar in de geest levend gemaakt’ - in zijn menselijke geest, zoals men afleidt, - in deze geest (ontledigd) ging Hij heen en predikte aan geesten in de gevangenis, eveneens ontledigd. Ook deze zijn een bijzondere klasse, die een grote moeilijkheid voorstelt en ontmoet. Bij het oordeel van de zondvloed in de dagen van Noach werd de gehele bevolking van de aarde, op acht personen na, in één keer weggevaagd in wat een hopeloze veroordeling zou kunnen lijken. Hoe goed, zo wordt gesteld, om een lichtstraal hierop geworpen te krijgen door zo’n tekst als de onderhavige: deze ongelukkigen aan ons gegeven als een uitdrukkelijk voorbeeld van Gods zorg voor hen die sterven zonder redding, en toch, zou het kunnen, er vatbaar voor zijn! Mogen we dit niet aanvaarden als een hulp die God zelf ons biedt met betrekking tot datgene wat door iedereen moet worden gevoeld als een mysterie van Zijn wegen? Wat moet er gebeuren met de massa’s die nooit het evangelie hebben gehoord? Moeten zij allen worden beschouwd als betrokken bij een gemeenschappelijke ondergang, ook al is Christus voor zondaars gestorven en is er in Zijn dood de ruimste voorziening getroffen voor de hele wereld?

Wij moeten deze kwestie dus ernstig behandelen, zoals zij verdient; maar het is duidelijk dat er gevaar bestaat om een valse hoop aan te grijpen, juist in verhouding tot haar aantrekkelijkheid. Bovendien kan zo’n hoop praktisch schadelijker zijn dan de somberste kijk op datgene wat (tenzij de tekst die voor ons ligt er duidelijk over spreekt) zeker in het duister is gelaten. In een wereld als deze, waar de mensen, naar men erkent, niet bereid zijn om datgene aan te nemen wat God tegen zo’n prijs voor hen heeft voorzien, en wat op zichzelf zo’n oneindige zegen is, kan het gevaarlijk genoeg zijn om de mensen

een hoop te geven - als die niet goed gerechtvaardigd is - op een 'aanvaarde tijd' die niet de huidige tijd is, en waarin ook, zou men zeggen, degenen aan wie het evangelie dan gepredikt zou worden, veel gunstiger omstandigheden zouden hebben om het te horen, een veel doorslaggevendere oproep om het aan te nemen, dan alles wat hier gegeven kan worden.

In dit geval moet men zeggen dat 'de dag des heils' voor de massa eigenlijk helemaal niet de tegenwoordige tijd is, zoals de Schrift verklaart, maar de tijd waarin, het leven hier beëindigd, alle verleidingen van de wereld en de zin voorgoed beëindigd, de zegen niets zou hebben om er tegenwicht aan te bieden in de gedachten van hen die reeds opgesloten zijn, zoals hier uitgedrukt, 'in de gevangenis,' alleen uitziend naar het laatste oordeel. Men zal natuurlijk zeggen, dat alleen aan hen, die in dit leven het evangelie niet verkondigd hebben gekregen, hoop wordt gegeven; maar wat moeten wij daar eigenlijk onder verstaan? Waar moeten wij de grens trekken tussen degenen die het evangelie werkelijk hebben gehoord en degenen die het evangelie niet hebben gehoord? Hoevelen, zelfs in de huidige tijd, hebben slechts verdraaiingen van het evangelie gepredikt in plaats van de werkelijkheid?

Hoevelen worden belemmerd door de omstandigheden waarin zij verkeren om het evangelie serieus te overwegen wanneer het wordt verkondigd? Hoeveel oren worden praktisch tegengehouden door datgene waarover de apostel kon spreken als 'de onwetendheid van het ongeloof'? Als iedereen in dit opzicht op gelijke voet moet worden gesteld, wie is er dan die op dit moment als gelijkwaardig kan worden beschouwd met degenen tot wie het evangelie, zoals wordt beweerd,

zal komen met de helderheid van een licht uit de hemel, dat als het ware in de duisternis van de voorkamer van de hel wordt geworpen? Hoe eenvoudig is het voor zielen om te zeggen: Wij hebben tenminste nooit zo'n kans als deze gekregen, en om zichzelf aan te moedigen met een verwachting van gunstiger omstandigheden, waarin ook zij ertoe gebracht kunnen worden om een evangelie te ontvangen dat dan geen enkel nadeel of verzwakking zal hebben.

Zo zijn wij zeker door onze liefde voor de zielen verplicht om ernstig te onderzoeken wat een tekst als deze ons aan hoop kan geven, zoals die wordt beweerd. We moeten het inderdaad niet afwijzen als het van God komt, maar we moeten zeker oppassen voor de natuurlijke bereidheid om datgene aan te nemen wat de vrolijkste kijk op het leven geeft die er maar kan zijn, en zelfs uit de donkere gevangenis van de dood zelf zijn vreugde brengt. Laten we dan kijken naar wat we hier hebben, woord voor woord, zoals de pen van de inspiratie het voor ons zet.

'Christus,' wordt er gezegd, 'heeft eenmaal geleden voor de zonden, de rechtvaardige voor de onrechtvaardige, opdat Hij ons tot God zou brengen, in vlees gedood, maar levend gemaakt door (of in) de Geest.' In beide gevallen is er geen voorzetsel, maar dat moeten we invullen. Er wordt op aangedrongen, en het lijkt terecht, dat de datief geval hier, waarin we zowel 'vlees' als 'Geest' vinden, in feite de kracht van een bijwoord heeft: zodat we het - hoe slecht het Engels ook is - zouden kunnen stellen als 'vlees-wijs' en 'Geest-wijs'. Christus werd vleselijk ter dood gebracht; dat wil zeggen, met betrekking tot het vlees. De dood kon in feite alleen dat aantasten; het had geen verdere macht over Hem, die, toen Hij stierf, stierf met de gezegende

zekerheid voor ons: ‘Het is volbracht,’ terwijl Hij Zijn geest aan de Vader toevertrouwde.

Tot zover is er geen moeilijkheid; maar, ‘levend gemaakt door de Geest:’ wat zullen we daarvan zeggen? In de eerste plaats, wat betekent ‘levend gemaakt’ op zichzelf? Het moet duidelijk zijn dat het in schril contrast staat met ter dood gebracht worden, en dat het in tegenstelling daarmee ‘tot leven gewekt worden’ betekent. Het kan niet de betekenis hebben van ‘in leven gehouden’, zoals sommigen beweren: het woord wordt nooit in die zin gebruikt. Maar dan is Hij die ter dood was gebracht, levend gemaakt, en, zou men zeggen, kon alleen ‘levend gemaakt’ worden met betrekking tot datgene waarin de dood was ingetreden. Dus, als Hij in het vlees is gedood, moet Hij levend gemaakt zijn met betrekking tot datgene wat de dood heeft ondergaan. Als Hij in zijn vlees gedood werd, moet zijn vlees levend gemaakt worden. In dat geval kan er geen twijfel over bestaan dat hier over opstanding wordt gesproken. Het is in dit geval niet de tussenstaat, maar de opstanding.

Maar hoe moeten wij dan ‘Geestelijk’ verstaan? Gaat het om Zijn eigen persoonlijke geest of om de Geest van God, de Heilige Geest? Het is duidelijk dat de Geest van God in het algemeen tegenover het vlees wordt gesteld, en het moet duidelijk zijn dat de Geest hier niet de menselijke geest van Christus is, waarvan niet in overeenstemming met de Schrift kan worden gesproken over het levend maken van het lichaam. Het is niet door de menselijke geest dat het lichaam wordt opgewekt. Sommigen interpreteren de Geest zo, dat hier Zijn godheid wordt bedoeld, in tegenstelling tot Zijn menselijkheid; maar er is geen enkel geval in de Schrift te vinden, waarin de godheid van

Christus Zijn geest wordt genoemd. De Geest van Christus, zoals we die hebben in de tweede zendbrief, zoals gevonden in de profeten, is de Heilige Geest, niet de goddelijke Persoon van Christus. Zo is het natuurlijk ook in de achtste Romeinen, waar de apostel verklaart dat 'indien iemand de Geest van Christus niet heeft, hij geen van Hem is'.

We hebben ook in het eerste hoofdstuk van Romeinen, wat een soortgelijke tegenstelling lijkt te zijn, waar wordt gezegd dat de Zoon van God uit Davids zaad is voortgekomen 'naar het vlees', maar 'de Zoon van God in kracht, naar de Geest der heiligheid, door opstanding van de doden is uitgetekend'. 'Naar het vlees' en 'naar de Geest' staan hier in duidelijk contrast, en de Geest is zonder twijfel de Geest van God, en niet de godheid van Christus. Ook hier wordt de uitdrukking gebruikt in verband met opstanding, hoewel het waar is dat de opstanding van de doden niet alleen over Zijn eigen opstanding spreekt, maar volgens de duidelijke kracht van de woorden ook de opstanding van bijvoorbeeld Lazarus zou omvatten, die Hem zeker kenmerkte als 'Zoon van God in kracht', en door Hemzelf als zodanig werd verklaard. Dit sluit echter zijn eigen opstanding niet uit; deze was in feite de opstanding die Hem op deze wijze het meest kenmerkte, zoals duidelijk is. Over het geheel genomen hebben wij dus in deze passage in Romeinen datgene wat licht kan werpen op wat hier in Petrus voor ons ligt.

Over Degene die gekomen is als Davids Zaad naar vlees wordt duidelijk gesproken in termen als Israëls Messias, en dus in verband met Joodse beloften. Zo zegt de apostel, die voor ons als christenen spreekt, in het vijfde hoofdstuk van de tweede Korintiërs, dat 'indien

wij Christus naar het vlees gekend hebben, zo kennen wij Hem nu niet meer.’ Christus in de opstanding begint voor ons, zoals duidelijk is, die nieuwe schepping waartoe wij in Hem behoren; en zo zien wij hier, waar de apostel schrijft aan de Joodse heiligen van de verstrooiing, dat Christus in het vlees gedood werd, het einde van de Joodse hoop natuurlijk voor hen die aldus hun Messias verworpen hadden. Deze zijn, zoals de apostel in de opening van zijn brief zegt, slechts ‘wedergeboren tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden’. Daarom zouden de woorden hier een bijzondere kracht hebben als ‘levend gemaakt door de Geest’ in feite spreekt van opstanding. In die zin zou ‘Geestelijk’ gelijk staan met ‘door de Geest levend gemaakt’. ‘In Geest’ zou geen enkele kracht hebben; en wat de menselijke geest van de Heer betreft, zou ‘levend gemaakt’ in de zin van ‘levend gemaakt’ helemaal niet van toepassing zijn.

Tot zover hebben we dus niets, dat ons er op natuurlijke wijze toe zou brengen, hier aan de Heer te denken als in de tussenstaat in Hades. Als dit op zichzelf had gestaan, lijkt het zeer zeker dat niemand ervan zou hebben gedroomd de woorden hierop toe te passen; maar we hebben nu wat duidelijk een aanvullende verklaring is: ‘Waarin Hij ook ging en predikte tot de geesten in de gevangenis.’ Dat ‘ook’ toont duidelijk het aanvullende of tussengeschoven karakter van de verklaring aan; en als het niet de menselijke geest van de Heer is, waarover in het voorafgaande wordt gesproken, dan is het noodzakelijkerwijs ook niet zijn menselijke geest hier. Wij kunnen dus blijkbaar niet anders dan verwijzen naar de Geest van God. De verklaring zal dan zijn, dat Hij ‘door de Geest is heengegaan en heeft gepredikt aan de geesten in de gevangenis’, en dit staat gezinszins in direct verband met Zijn

levendmaking door de Geest. Het hoeft er geenszins op te volgen; het kan er ook aan voorafgaan.

Maar ‘Hij ging heen en predikte tot de geesten in de gevangenis.’ Dit wordt aangehaald om aan te tonen, dat het als het ware een werkelijke reis was, gemaakt door de geest, de menselijke geest van Christus. Wij hebben reeds gezien, dat het niet deze menselijke geest kan zijn, tenzij zijn menselijke geest gestorven kon zijn. Maar het is bekend dat we een soortgelijke formulering hebben in het tweede hoofdstuk van Efeziërs, waar de apostel spreekt over Christus die de vijandschap heeft gedood door zijn kruis, en vervolgens komt en de blijde boodschap verkondigt aan hen die veraf zijn en aan hen die dichtbij zijn, dat wil zeggen aan heidenen en Joden. Hier kan echt geen sprake zijn van een reis van de mens Christus Jezus, en het is zeker door de Geest dat deze prediking plaatsvond: de apostelen en andere dienaren van het evangelie waren er het instrument van, zoals Marcus hen voorstelt die uitgaan en overal prediken, ‘de Heer die met hen werkte, en het woord bevestigde met tekenen die volgden.’

Het komen en prediken spreekt in dit geval duidelijk van het hart in de boodschap. De Geest komt, en in Hem komt Christus. De Geest komt als de directe vrucht van Zijn werk, en om het goed te maken in de zielen van de mensen. Zo wordt het goddelijk hart benadrukt door de uitdrukking ‘Hij kwam en predikte.’ In die zin is Hij nu nooit afwezig, maar worden Zijn woorden vervuld: Voorwaar, Ik ben altijd bij u, tot aan het einde der tijden’, maar wij zien hierin geen persoonlijke menselijke aanwezigheid. Dezelfde urgentie kan hier dus zeker bedoeld zijn wanneer we vinden dat ‘Hij ging en predikte aan de geesten in de gevangenis’.

Maar staat er niet tenminste, dat Hij predikte tot hen, die reeds geesten waren (dat wil zeggen, die uit het lichaam waren overgegaan), en tot hen, die ook in de gevangenis op het oordeel wachten? Worden wij dus niet teruggebracht tot de noodzaak dat dit een werk van de Heer is, hetzij persoonlijk, hetzij door de Geest, onder hen die zich in de gescheiden staat bevinden? Hier moeten we opmerken dat het in ieder geval een aparte klasse van hen is die voor ons wordt gebracht. Het is eenvoudigweg de klasse van hen die vroeger 'ongehoorzaam waren, toen de lankmoedigheid van God wachtte in de dagen van Noach, terwijl de ark zich voorbereidde'. Dit is, zo wordt ons verteld, slechts een bijzonder voorbeeld van hen tot wie Hij predikte, opmerkelijk als illustratie van de moeilijkheid om de algehele veroordeling van de wereld in die tijd op te vatten, wat ook de toestand van individuele zielen mag zijn geweest.

Maar laten we zorgvuldig opmerken dat er in feite niets anders is dan een min of meer giswerk over de moeilijkheid. Het is bekend dat sommigen, die dit alles van toepassing achten op de prediking van de Heer in Hades in de afzonderlijke staat, niettemin elke evangelisatie daarin, of enig evangelisch resultaat daarvan, ontkennen. Hierover staat duidelijk niets in de passage. We kunnen het erin opnemen, maar dat is alles wat we kunnen doen; en er lijkt op het eerste gezicht zelfs een tegenspraak in het feit dat er wordt stilgestaan bij de lankmoedigheid van God die wachtte in de dagen van Noach. We hebben in Genesis, zoals we weten, de specifieke verklaring dat het 120 jaar duurde. Al die tijd was de ark in gereedheid voor ogen die met verwondering moeten hebben toegekeken, wat ook het ongeloof van de toeschouwers moge zijn geweest. Zoiets zou noodzakelijkerwijs lawaai maken, en Noach, in het leven dat hij onder de mensen leefde,

zoals de geschiedenis het ons heeft laten zien, was iemand wiens gedrag in dit opzicht waarschijnlijk nog meer een wonder maakte. Er wordt vreemd genoeg gezegd dat we geen enkele aanwijzing hebben dat Noach daadwerkelijk gepredikt heeft.¹⁵

Welke aanwijzing hebben wij daarentegen van enige evangelisatie, of de gelukkige gevolgen daarvan, onder de geesten in de gevangenis? Noach predikte zeer zeker in de voorbereiding van de ark zelf, het meest effectieve getuigenis van zijn geloof in het komende oordeel; en de verklaring hiervan, van wat hij verwachtte, kon onmogelijk verborgen blijven. Hier is het stilstaan bij de lankmoedigheid van God terwijl dat openlijke getuigenis duurde - 120 jaar - zeker niet gunstig voor de gedachte aan een prediking aan dezelfde personen als geesten achteraf, wanneer al die tijd de lankmoedigheid vergeefs was gebleken. Bovendien is het opvallend, zoals vaak is opgemerkt, dat juist over dit geslacht van mensen Gods eigen woorden staan opgetekend: 'Mijn Geest zal niet altijd met de mens strijden, want ook hij is vlees.' Zo lijkt de Schrift te getuigen van haar profetische karakter in het vooruitlopen op vragen die zouden kunnen rijzen met betrekking tot dit oordeel over een hele generatie. En hoewel het algemene resultaat in hun geval slechts ongehoorzaamheid en het daarop volgende oordeel zou zijn geweest, betekent dit geenszins dat de zielen die tot bekering kwamen, niet aan het eeuwige oordeel zouden zijn ontkomen, zelfs niet toen de zondvloed reeds was begonnen.

15 Bovendien wordt ons in 2 Petrus 2:5 verteld, dat Noach 'een prediker der gerechtigheid' was. Bovendien is er geen vermelding van Henochs prediking in het Oude Testament, maar die wordt gegeven in de brief van Judas. - S.R.

Wij zijn zeker niet verplicht de moeilijkheden hier te vergroten door het oordeel zelf zo hard mogelijk te maken, terwijl de Geest van God juist in dit geval de nadruk legt op Gods lankmoedigheid. Om te veronderstellen, dat de Geest, die niet altijd met de mensen zou strijden, ook effectief zou strijden, nadat het oordeel zelf hen in de gevangenis had opgesloten, is zeker in strijd met het hele karakter van wat hier staat. De ‘geesten in de gevangenis’ waren daar als ongehoorzaam toen de lankmoedigheid van God op hen wachtte in de dagen van Noach. Dat is ontegenzeggelijk het geval. Het waren ‘geesten in de gevangenis’ als de vrucht van die ongehoorzaamheid. Volgt daaruit, dat de prediking tot hen was in deze toestand? Of spreekt de apostel over een klasse, nu geesten in de gevangenis’, die ongehoorzaam waren aan de prediking van de Geest in de dagen van het vlees? Het is in ieder geval zeer zeker dat zij dat waren; en de levendige manier waarop de apostel hier spreekt is geschikt om de gevolgen van die prediking te benadrukken, omdat zij ongehoorzaam waren.

Dus, tenzij er een duidelijke verwijzing is naar de Heer als in de ontlichaamde toestand, hebben we werkelijk geen grond om dit te zien als enige prediking van het evangelie; maar we hebben al gezien dat de voorgaande woorden niet verwijzen, en niet kunnen verwijzen, naar de ontlichaamde toestand, behalve op het principe dat we ‘levendmaking’ kunnen opvatten als ‘levendmaking’, of geloven dat de menselijke geest van Christus na de dood levend gemaakt moest worden. Wij kunnen daarom begrijpen, waarom deze reis en prediking ons wordt gegeven als een aanvullende verklaring op wat voorafging. Deze eerdere prediking was door de Geest van Christus, dus door Christus zelf; de Geest van Christus is, zoals we

hebben gezien, die waarover de apostel elders spreekt als zijnde in de oudtestamentische profeten. Het is dus de stijl van de brief. Maar dit alles voegt duidelijk de nadruk toe aan het feit dat uiteindelijk slechts ‘weinig, dat wil zeggen acht zielen door het water werden gered’: het oordeel over de wereld zelf werd op deze wijze het middel tot redding daaruit voor hen die eraan ontsnapten. Zij werden gered door het water, waarbij het water zelf de ark droeg, zodat deze aan het oordeel kon ontsnappen; en de apostel past dit onmiddellijk toe als hij zegt: ‘Welke gestalte (of soortgelijke gestalte) ook u nu redt.’

Het is duidelijk dat de doop ons op de een of andere manier wordt gegeven als een gelijkenis met de zondvloed. Het woord dat voor ‘beeld’ wordt gebruikt is ‘antitype’, waardoor velen denken dat de doop de antitype is van datgene waarover de apostel heeft gesproken; maar er wordt hier een betekenis aan het woord gegeven die het volgens de Schrift niet heeft. We hebben hetzelfde woord in de brief aan de Hebreeën (en alleen daar in het Nieuwe Testament), waar de apostel spreekt over de dingen in de aardse tabernakel als ‘beelden van het ware’ (Hebr. 9:24). Antitypen in de gewone zin kunnen ze zeker niet zijn: het zou de meest volmaakte omkering van de waarheid zijn die denkbaar is; en het zou evenzeer in strijd zijn met de taal van de Schrift om van de doop te spreken als een antitype. Men kan natuurlijk de kracht ervan begrijpen voor hen die geloven in ritualistische opvattingen over sacramenten; maar daar hoeven we hier niet op in te gaan.

Het woord is duidelijk, zoals in Hebreeën, ‘beeld,’ of, vollediger en letterlijker, ‘antwoordende beelden,’ wat de gewone versie geeft als ‘gelijkend beeld.’ De eenvoudige kracht lijkt een beeld te zijn

die beantwoordt aan de feiten, en zo kunnen we begrijpen hoe de apostel kan zeggen dat de doop (als zo'n beeld) 'redt'. Het is een uitdrukking van datgene wat, als overeenkomstige werkelijkheid in de ziel, redt. Wij hebben de leer hiervan reeds gezien in het zesde deel van Romeinen, Het is opmerkelijk dat, aangezien de apostel een van die oergezelschappen van christenen was, die met name nooit met de christelijke doop gedoopt zijn, - voor zover uit enig verslag blijkt (en dus in een treurige toestand zou verkeren als de doop was gewijd voor datgene wat het ritualisme eraan toekent,) hij zegt: 'redt u nu.' Zo kan hij niet 'ons' zeggen. Hij is ook voorzichtig om toe te voegen, er tusen in, dat de doop niet is (wat het enige effect van het water zou kunnen zijn) 'het wegdoen van de vuiligheid van het vlees, maar het verzoek als voor God van een goed geweten.'

Merk op dat hij geen ander effect van water voor ogen heeft dan dat van 'het wegdoen van de vuiligheid van het vlees'. Hij heeft geen mystieke voorstelling van water dat, door een mogelijke inwijding ervan, de ziel aantast. Betekenis heeft het natuurlijk wel, en een belangrijke plaats wanneer deze betekenis gerealiseerd wordt. Dit is ook verduisterd door de verkeerde vertaling van wat volgt als 'het antwoord van een goed geweten voor God'. Het is heel duidelijk, volgens wat we in Romeinen hebben gezien, dat het 'antwoord' van een goed geweten onmogelijk kan betekenen. Mensen worden gedoopt 'tot Christus'. De doop is een evangeliotype, en mensen komen er dus toe als belijdende zondaars, om Christus te ontmoeten in de waarde van Zijn werk voor hen. Zo kan 'het verzoek van een goed geweten' duidelijk worden begrepen. Het geweten wordt goed gemaakt als het resultaat van dit werk van Christus, en het is dit dat idealiter wordt gezocht in de doop. Het wordt in feite niet gevonden

door de doop zelf, die slechts de begrafenis is, het vonnis van de dood over de zondaar voltrokken, (hoewel in het geloof dat Christus voor zondaren is gestorven), maar zo wordt dat goede geweten zelf verkregen door de opstanding van Jezus Christus, het getuigenis van de aanvaarding van Zijn werk, een heerlijk en volmaakt werk van Hem 'die in de hemel is ingegaan en aan de rechterhand van God zit, waarbij engelen en overheden en machten aan Hem onderworpen zijn.'

Maar de aldus door God aangenomene is nog steeds de verworpene van de mens, en zo zien wij hoe krachtig de verklaring van de apostel is met betrekking tot die oude wereld die door de zondvloed is weggevaagd, en het verband van de doop waarmee wij openlijk de plaats van christelijke discipelen innemen met het oordeel van de mens die in die zondvloed zo'n verschrikkelijk nadrukkelijke verklaring ontving. Als er vragen opkomen in de harten van hen die nog steeds door een wereld gaan die zelfs het kostbare evangelie van genade nu verwerpt, hoe krachtig is dan de vermaning van die eerdere verwerping van Gods lankmoedig getuigenis 120 jaar voordat het oordeel kwam! De kracht hiervan wordt geheel weggenomen door de gedachte aan enige prediking na de dood aan geesten in de gevangenis. Het geheel is hier volkomen in overeenstemming met zichzelf wanneer wij het opvatten als een waarschuwing die overeenkomt met hetgeen de Heer heeft gegeven van de tijden die aan Zijn komst in het oordeel zouden voorafgaan, als dagen die zouden zijn als die van Noach. Die komst was, zoals wij weten, in die tijd voortdurend voor de ogen van de christenen; zij hadden niet, zoals zovelen sindsdien, geleerd die in een verre verte weg te stoppen; en zo zouden de woorden van de apostel hier de grootst mogelijke betekenis hebben.

3. Maar de apostel heeft ons met betrekking tot deze zaken meer te zeggen, wanneer hij de christenen vermaant dat wij, zoals Christus voor ons in het vlees heeft geleden, ons met dezelfde geest moeten wapenen; 'want wie in het vlees heeft geleden', voegt hij eraan toe, 'heeft opgehouden te zondigen'. Christus leed onder de tegenspraak van de zondaars tegen Zichzelf. Hij 'leed' alleen, gaf er niet aan toe en kon er niet aan toegeven. Hij leed tot de dood zelf, door de dood uit te gaan van het hele toneel waarin deze tegenspraak tot stand kwam. Het conflict was voor Hem voorbij. Hij had er een einde aan gemaakt. Ook voor ons is de door het geloof begrepen dood van Christus het ophouden van de zonde, hoewel noodzakelijkerwijs op een andere manier dan bij Hem het geval was.¹⁶ Wij zijn niet aan het toneel onttrokken - wij leven erin; en toch staat ons leven er, in de ware zin van het woord, buiten. Wij behoren tot een heel ander toneel, en ons 'leven is met Christus verborgen in God.'

De aanvaarding van het werk van Christus betekent dus een hele verandering in onze eigen toestand. Wij kunnen niet meer in het vlees leven om de begeerten van mensen te vervullen, maar voor de wil van God, hoewel dit voor ons zulk een lijden in het vlees kan inhouden als Christus had, de tegenstelling van de zondaars die blijven en werken in alles wat rondom ons is. Voor ons is de voorbije tijd overvloedig genoeg - nu wij door genade tot gerechtigheid zijn ontwaakt - om de wil van de naties te hebben gewrocht, van de mensen die zich nu verwonderd omkeren naar hen die hun gelederen

16 Toegeven aan de zonde, meegaan met de wereld, is niet lijden. Het is de weerstand tegen deze druk die het lijden met zich meebrengt, en die de vrijheid, praktisch, van de zonde verzekert. Dit is zeer belangrijk, in een tijd van laksheid en wereldse conformiteit als de huidige. - S.R.

hebben verlaten, die niet meer kunnen vluchten in de slechte wegen die de loutere overvloeiing zijn van een van God verwijderd hart. Daarom zullen de mensen kwaad spreken over hen die dat gedaan hebben, opdat zij voor God een leven zouden leiden naar Hem die klaar staat om de levenden en de doden te oordelen.

En hier volgt een passage die op soortgelijke wijze is genomen als die welke we zojuist hebben bekeken, en in een soortgelijk belang. Hier vinden we bovendien, zoals sommigen het verstaan, een evangelie gepredikt aan de doden als doden: 'Want daartoe is het evangelie ook aan de doden gepredikt, opdat zij geoordeeld zouden worden naar het vlees, maar leven naar God in de Geest.' Hier wordt een evangelie verkondigd dat effect heeft (of verwacht wordt te hebben), en we moeten het effect zorgvuldig overwegen om de hele passage te kunnen begrijpen.

We hebben zojuist in feite het effect gezien van de dood van Christus voor hen die dat in geloof beseffen. Het is het ophouden van de zonde, het ophouden van de wil van de heidenen, waarvoor de heidenen degenen die dat doen veroordelen. Dit is precies het effect van het evangelie dat we hier hebben. Het effect is een leven 'naar God in de Geest'. Dat is eenvoudig. Maar het moet even eenvoudig zijn dat dit noodzakelijkerwijs gepaard gaat met een oordeel door mensen naar het vlees, een vleeselijk oordeel dat wordt uitgesproken over hen die nu geleerd hebben een geestelijk leven te leiden.

Dat is allemaal eenvoudig, en er zouden geen moeilijkheden mee moeten zijn. De moeilijkheid is alleen hier, dat dit evangelie gezegd wordt 'ook gepredikt te zijn aan de doden'. De enige vraag kan zijn: Is het dan aan de doden, als doden, dat het gepredikt is? Of alleen

in het leven aan hen die zijn heengegaan, en nu onder de doden zijn? Hier moet het effect waarover gesproken wordt op zichzelf doorslaggevend zijn. Veronderstel een prediking aan de doden als doden, het is moeilijk te begrijpen hoe mensen naar het vlees zouden moeten oordelen dat zij zich in deze toestand tot God wenden. Zijn het hun medegevangenen in de kuil die dat doen?

Het is duidelijk datgene waarover de apostel heeft gesproken, terwijl een leven 'naar God in de Geest' natuurlijk spreekt van een leven dat hier wordt geleefd, niet van een eenvoudige verandering in mensen die, wat de huidige dingen betreft, hebben opgehouden te leven. De apostel heeft in feite al gesproken over een komend oordeel, zowel over de levenden als over de doden. Het oordeel over de levenden is bij de komst van de Heer, waarop alle christenen leren wachten als dat wat nabij is. Aan dit oordeel over de levenden zijn de christenen ontkomen. Zij wachten op Jezus Christus als hun Verlosser, die hen reeds heeft verlost van de komende toorn. Maar de doden? Hier geldt hetzelfde principe. Ook aan hen is het evangelie verkondigd, niet als doden maar als levenden - maar met dit gevolg, dat zij verlost zijn van het oordeel over de doden, zoals zij die zouden kunnen leven tot de komst van de Heer verlost zijn van het oordeel over de levenden. Alles is dus echt duidelijk en in overeenstemming met het hele verband.

De apostel spreekt hierin, zoals duidelijk is, alleen over christenen, of tenminste over hen aan wie het evangelie is verkondigd; en de gevolgen die hij daaruit afleidt zijn volkomen onverenigbaar met de gedachte van enige evangelisatie van de doden als doden. De hele strekking van wat hier staat is slechts een uitbreiding van wat hij

aan het begin zegt, dat zoals Christus in het vlees voor ons heeft geleden, wij ons met dezelfde geest moeten wapenen. Wij moeten het lijden van Christus maken tot onze ophouding van de zonde, om niet langer te leven zoals de mensen rondom, in de begeerten van het vlees, maar voor God, een leven waarvan zijn komende oordeel zal aantonen dat het de meest beslissende betekenis heeft gehad.¹⁷

17 Een andere uitleg - hoewel niet zo eenvoudig, noch in overeenstemming met de taal - maakt het oordeel tot dat van God, en stelt het alternatief voor: 'ofwel geoordeeld als mensen, ofwel geleefd tot God.' Maar dit lijkt geweld te doen aan de duidelijke taal, en ook de context te negeren. - S.R.

Afdeling 5. (1 Petrus 4:7 - 5:14)

Verantwoordelijkheden en oordeel bij het huis van God reeds, met het oordeel voor de goddelozen in aantocht

In het geheel hebben we gezien dat de apostel ons werkelijk de regering van God toont - voor de christen de regering van de Vader; maar zelfs in deze regering van de Vader heeft Hij eerbied voor de wereld als die, waarvan Hij de noodzaak niet kan vergeten. Zo moet Zijn volk Hem daarin eren, of Hij moet Zichzelf eren ten koste van hen. Deze regering van God verschijnt dus min of meer doorlopend. We worden er nu duidelijk aan herinnerd in wat hier gedrukt wordt: 'het einde van alle dingen is nabij.' Het einde van alle dingen is, in feite, in het oordeel, hoewel noodzakelijk, om de zegen in te brengen die daarbuiten is. Voor de gelovige is dat oordeel in feite al begonnen. Het oordeel begint al in het huis van God, en dit blijkt uit de vurige beproeving waar de heiligen doorheen gaan, waarin zij tegelijkertijd deel hebben aan het lijden van Christus.

Wij hebben reeds bij de Hebreëen gezien, dat dit geenszins belet dat dit lijden tegelijkertijd een karakter van tucht heeft voor hen die er doorheen gaan. Het oordeel is dan begonnen in het huis van

God; maar als het in dit geval vaak een vurige beproeving is, waarvan zij de ernst moeten inzien, wat zal het dan zijn als het niet meer om de rechtvaardigen gaat, maar om de goddelozen en zondaars? ‘Als de rechtvaardigen met moeite gered worden, waar zullen dan de goddelozen en zondaars verschijnen?’ We worden noodzakelijkerwijs herinnerd aan verantwoordelijkheden in verband hiermee, en de beloning wordt ons ook voorgehouden. Dit alles is gestempeld met het karakter van het hele boek.

1. ‘Het einde van alle dingen,’ zegt de apostel, ‘is nabij.’ Wij moeten daar voortdurend aan denken. Het is inderdaad gemakkelijk om de lange tijd sinds het schrijven van deze woorden te gebruiken om te pleiten voor een minder levendige verwachting van het aangekondigde einde. Maar dat is niet de manier waarop de Geest van God ons wil leren het te gebruiken. Hij zou ons eerder laten zeggen: ‘De nacht is ver voorbij,’ en daarom mogen we zeker beseffen dat de dag nabij is. Wij kennen geen lange pauze voor ons. Een tussenpoos inlassen houdt de gedachte in van de boze dienstknecht: ‘Mijn Heer stelt zijn komst uit.’ De helderheid van ons leven bestaat erin de eeuwige dingen, waartoe de komst van de Heer ons brengt, in het heden te brengen. Dus om het altijd voor ons te hebben op de meest levendige manier kan geen verlies zijn, maar winst.

Er blijven nog steeds geschriften als deze voor ons over. Als de apostel in zijn tijd kon zeggen: ‘Het einde van alle dingen is nabij’, met hoeveel overtuiging kunnen wij dat dan nu zeggen? Het resultaat is, zoals hij het hier zegt, dat wij nuchter moeten zijn, ons niet veroorloven een rooskleurige kijk te hebben op datgene wat duidelijk op het oordeel afloopt; en daarbij hebben wij waakzaamheid tot

gebed nodig. Hoe weinig hebben wij inderdaad de waarde geleerd van datgene waarvan de Schrift zo veel zegt! - 'Altijd bidden,' 'waken tot gebed.' Wanneer wij bedenken dat God ons op deze wijze een wonderlijke voorraad zegeningen heeft geopend, waarvan Hij alleen van onze kant het verlangend verlangen verlangt dat wij die bezitten om ze praktisch de onze te maken, welke waarde moet er dan niet voor ons zijn in het gebed! En het is als we op die manier verrijkt worden, dat we vermogen vinden voor die uitstroom uit een overvloed waar de apostel, zoals we zullen zien, hier op aandringt. De liefde is slechts datgene wat de uitstorting noodzakelijk maakt, en hij dringt erop aan dat wij boven alles vurig moeten zijn in de onderlinge liefde.

'De liefde bedekt vele zonden.' Wij zijn geneigd om op onszelf aangewezen te worden door de teleurstelling die wij kunnen ontmoeten in het gedrag van anderen; maar de liefde is de geest die op deze wijze overwint, en wij mogen haar niet laten verliezen. Juist de nabijheid waarin wij tot elkaar zijn gebracht, en de dierbaarheid van de relatie die wij met elkaar hebben, zullen ons doen voelen, en zouden ons ook moeten doen voelen, hoe meer wij op enigerlei wijze falen in het handelen naar deze relatie.¹⁸ Dat is een noodzaak van de zaak, terwijl het tegelijkertijd in ons het bewustzijn moet

18 Mag er niet ook de gedachte zijn dat de dienst der liefde met jaloers oog het begin van het kwaad in een broeder zal gadeslaan, en door zijn voeten te wassen de volle ontwikkeling van het kwaad zal voorkomen, die de openbaarheid van het wegdoen zou vereisen? De liefde kan de zonde die openbaar zou moeten worden, niet verbergen, maar zij kan de noodzaak van zo'n openbaarmaking voorkomen door trouw in het persoonlijk omgaan met het kwaad voordat het het karakter van positieve slechtheid aanneemt. Wat een gezegend contrast is dit met dat van de drukdoener die zich voedt met kwaad en zich vermaakt over de val van een ander. - S.R.

wekken van onze eigen tekortkomingen, die niet toestaan dat trots wordt opgebouwd door het falen van anderen waarover wij treuren. De liefde bedekt de zonden; zij stelt ze niet nodeloos aan de kaak, spreekt er niet over zonder een duidelijke eis; staat er niet bij stil, maar bij de goede dingen, waarin, naarmate het hart blijft, het leven wordt opgevulld en verlicht, en wij moed krijgen voor de weg.

Vervolgens is de liefde overvloedig: zij geeft niet alleen, maar verheugt zich in het geven.¹⁹ En tenslotte vraagt de apostel ons, met betrekking tot elke gave die we ontvangen hebben - waar alles wat we als christenen hebben in feite een gave is - dat we ons bewust zijn van de verantwoordelijkheid die er noodzakelijkerwijs aan verbonden is, en dat we het bedienen als degenen die slechts rentmeesters zijn van de veelvoudige genade van God.' Het is goddelijke volheid waarin wij vervuld zijn; en welk een vermogen tot bediening en welk een verantwoordelijkheid ligt hierin besloten! Als iemand spreekt, moet hij dus spreken 'als profeten van God' - een opmerkelijke uitdrukking! Het is niet 'volgens de profeten van God', nog minder 'volgens de Schrift', zoals wij dat waarschijnlijk geneigd zijn op te vatten; maar het is als het uitspreken van God wat in Zijn gedachten is - iets waarvoor de aanwezigheid van de Geest in ons duidelijk de meest volmaakte kwalificatie is.

19 Het valt te vrezen dat het tonen van gastvrijheid vaak gepaard gaat met gemopper, waartegen de feilloze vooruitziende blik van Gods Geest hier waarschuwt. God heeft een blijmoedige gever lief, maar hoe vaak wordt de gastvrijheid ontsierd door de onwillige geest waarin zij wordt gegeven. Hoeveel misleiding ook - zodat het een gemeenplaats is geworden in de wereld. - S.R.

Als wij alleen maar onderworpen waren aan de Geest en ons aan Hem overgaven, hoe grondig zouden wij dan in staat zijn elkaar datgene mee te delen wat in feite Gods wijsheid voor ons allen is - niet alleen de bijbelse, maar de levende bediening van de Geest voor de behoefte, wat die ook moge zijn! Als iemand dan een bediening geeft, moet hij dat doen met de bekwaamheid die God hem geeft; hij wordt niet overgelaten aan zijn eigen bekwaamheid. Hij moet de overvloed die God voor hem heeft leren gebruiken, zoals de Heer zijn discipelen leerde toen Hij, met het oog op de nood van de schare rondom, waarin zij duidelijk niet konden voorzien, zei: 'Zij hoeven niet te vertrekken; geeft hen te eten.' Hoe zeker zou dit bij ons zo zijn als het geloof dat door liefde werkt meer de volle werkelijkheid was die het zou moeten zijn! En hier spreekt de apostel niet alleen over onderwijzen of evangeliseren, wat zou vallen onder wat hij zojuist heeft gezegd, maar over elke vorm van bediening, waarin, als we geloof hebben om te rekenen op de overvloed van God, dit geloof in feite nooit kan worden teleurgesteld.

Een dergelijk geloof kunnen wij natuurlijk niet nabootsen; en wij moeten waarlijk bij God zijn, opdat wij het juist kunnen uitoefenen. Wij zijn niet in het bezit van voorraden die wij moeten uitgeven volgens onze eigen voorstelling van wat goed kan zijn. Hier, zoals in alle andere dingen, hebben wij goddelijke leiding nodig, en het ware geloof zal alleen worden gevonden voor datgene wat naar de geest van God is; maar hoeveel opent dit voor ons waarvan wij allen moeten bekennen dat wij er in de praktijk zo weinig van weten! Het doel voor ons, zoals de apostel het hier zegt, is datgene wat ons recht houdt en ons wijsheid geeft in het rentmeesterschap van deze overvloed, 'opdat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus,

aan wie de heerlijkheid en de kracht is tot in de eeuwen der eeuwen.' Beseffen hoe God erop uit is Zijn Zoon te verheerlijken is zeker de manier om de bevoegdheid te beseffen die van Hem is om tot Zijn eer te handelen. Hier is dus inderdaad verantwoordelijkheid, van hoe groot bereik!

2. Want de laatste dagen zijn, volgens de Schrift, geen dagen van gemak en troost voor het volk van God; het zijn geen dagen van overheersing van het goede, maar van het kwade; en in dit alles ligt, hoe verschillend de uitdrukking ervan ook moge zijn, hoe groot de beproeving is voor hen die tot elke prijs met God willen wandelen! De christenen moesten het dus niet vreemd vinden, wat betreft de beproeving die zij zouden doormaken, al zou het een vurige beproeving zijn die gevoeld moest worden, en die haar doel in feite alleen kon vervullen door gevoeld te worden. Een beproeving is bedoeld om te beproeven, en dit is wat de apostel opdringt aan degenen aan wie hij hier schrijft. Zij moeten het niet als iets vreemds beschouwen - iets dat vreemd is aan wat de volgelingen van de Heer der heerlijkheid zou kunnen passen. Hoe gemakkelijk is het in feite om, met Christus op de troon, te denken dat daarom christenen een goede plaats in de wereld moeten vinden in plaats van verdrukking, hoewel de Heer ons op de duidelijkste wijze heeft vermaand dat het anders zal zijn!

Wij mogen niet worden weggenomen van het pad waarop Hij wandelde, en dus ook niet van de omstandigheden die het pad maakten tot wat het was. Dit alles maakt de komende heerlijkheid alleen maar meer verwacht, meer verblijd en, wanneer zij werkelijk komt, een oorzaak van nog grotere vreugde. Alle vergelding zou daarin

worden gevonden, terwijl het waar is dat ook voor de huidige tijd het verwijt van de naam van Christus een noodzakelijke zegen inhoudt. 'De Geest der heerlijkheid en van God' rust op hen die aldus lijden. Het kon niet anders. Christus kan de Zijnen niet in de steek laten, die ernstig verlangen Hem niet in de steek te laten. Een ander soort lijden zou natuurlijk onverenigbaar zijn met het lijden voor Christus. Lijden als een moordenaar of een dief, of een boosdoener van welke aard ook, of zelfs als zich bezighouden met dingen die niet van hen zijn - zulke dingen zouden ongerijmd zijn voor de christen; maar het lijden dat hem juist daarom overkomt, omdat hij een christen is, kan geen reden tot schaamte zijn. Het is hem integendeel gegeven om God te verheerlijken. Zo zal Hij overduidelijk verheerlijkt worden. Denk aan het gezicht van Stefanus en hoe het dit openbaart; en we moeten deze dingen niet opvatten alsof ze volkomen uitzonderlijk zijn, maar beelden met een diepe en gezegende betekenis voor onszelf.

Maar opnieuw keert de apostel terug naar het karakter van het lijden waarover hij reeds gesproken heeft. 'De tijd,' zegt hij, 'is gekomen dat het oordeel begint in het huis van God.' Waar God woont, daar moet zeker de handhaving zijn van wat Hem behaagt; en, zoals we vaak hebben gezien, is het oordeel van de Vader niet noodzakelijkerwijs een kastijding voor positief kwaad dat is gekomen, maar zal het alles omvatten wat nodig is om te voorkomen dat het uitkomt. God kent ons beter dan wij onszelf kennen; en hoeveel kan er zelfs uit ons komen dat Hem niet waardig is, en waarvan wij ons toch niet bewust zijn! Daarom moeten we zo hard bidden dat Hij ons doorzoekt en beproeft, en ziet of er een slechte weg in ons is: een weg, zoals het woord betekent, die Hem pijn of verdriet bezorgt. Zijn oordeel

is noodzakelijkerwijs gebaseerd op deze diepere kennis, en als het oordeel van een Vader is het tot onze volle zegen.

Toch is het ernstig; zoals de apostel zegt, moeten we enerzijds niet flauwvallen onder de tucht van de Heer, en anderzijds er niet lichtvaardig mee omgaan. Het is het getuigenis van een heiligheid die speciaal moet worden gehandhaafd voor hen die tot Hem worden gebracht - een heiligheid die, hoe dichter wij bij God worden gebracht, hoe meer wij Hem zullen rechtvaardigen. Alleen in het heiligdom kunnen we het begrijpen; en daar zullen we, net als de Psalmist, het geheim vinden van deze schijnbaar vreemde zaak - dat terwijl degenen die van Hem weg zijn met rust gelaten worden om voorspoedig te zijn en in rijkdom toe te nemen, zij die van Hem zijn 'de hele dag geplaagd en elke morgen gekastijd moeten worden.' Maar hoe plechtig is daarom de vermaning van zulke wegen van God met de Zijnen! Als het oordeel zo begint, 'eerst bij ons', zegt de apostel, 'wat zal dan het einde zijn van hen die het evangelie van God niet gehoorzamen?'

Het oordeel zal aan ons voorbijgaan. Wat zal het zijn voor hen over wie het moet blijven? 'Als de rechtvaardigen met moeite gered worden, waar zullen dan de goddelozen en zondaars verschijnen?' Het is niet 'met moeite gered.' De gedachte is in zekere zin het tegenovergestelde hiervan. God moet zich overvloedig met hen bezighouden, opdat Hij hen zou doorvoeren op een wijze die overeenstemt met Zijn gedachten; en het is omdat de redding effectief en ruim is, dat de moeilijkheid ervan wordt gezien. Wanneer wij bedenken wat wij zijn en wat God is, en dat God en wij geroepen zijn om samen te wandelen, hoe moeten wij dan beseffen wat de tedere liefde van God is, die zo

met ons werkt om ons te spenen van de dingen rondom, - van alles wat in het hart murmureren en onrust zou opwekken, - opdat wij ons zouden bezighouden met wat van ons is, met de overvloed waarmee Hij ons heeft voorzien en die Hij altijd wacht om ons te bedienen! 'Daarom,' zegt de apostel, 'laten zij die lijden naar de wil van God hun ziel in welbehagen toevertrouwen aan een trouwe Schepper.' God streeft in dit alles het doel na dat Hij in het begin met de mens had, waarvoor Hij hem gemaakt heeft - om gemeenschap met Zichzelf te hebben. Dit kon inderdaad in het begin weinig ontwikkeld worden. Nu wordt het in volle werkelijkheid gebracht.

3. De apostel wendt zich nu, met het oog op het volk van God in zwakheid en lijden in een wereld als deze, tot een bijzondere vermaning van hen die de bijzondere verantwoordelijkheid hadden, betrokken bij de groei van wijsheid en ervaring, om deze te gebruiken tot zegen van allen. 'De oudsten die onder u zijn vermaan ik, ik ben een mede-oudste.' Het lijkt duidelijk dat hij hier niet denkt aan een ambt van ouderling. We kunnen moeilijk denken dat de apostel zelf de positie inneemt van een van de oudsten van een gemeente in de zin waarin we ze in de afzonderlijke vergaderingen gewijd zien. Hij denkt eerder aan zijn jaren, aan de lange ervaring die zij hem hadden verschaft, aan de door die ervaring verworven wijsheid, en aan degenen die in hun eigen mate een soortgelijke verantwoordelijkheid hadden van die aldus verworven ervaring.

Dit was, zelfs bij de officieel aangestelde oudsten, werkelijk wat een man voor zo'n ambt in aanmerking bracht; en het was een juiste zaak, zoals Paulus ons heeft verteld, om zo'n plaats praktisch te verlangen. Het was verlangen naar een goed werk. Alle oudsten in

loutere leeftijd zouden geen oudsten van dit soort zijn, en toch zou een zekere leeftijd natuurlijk nodig zijn als kwalificatie; maar afgezien van enig formeel ambt, zou liefde iemand de verantwoordelijkheid doen beseffen om datgene te hebben wat op deze manier, als op elke andere manier, de nood van anderen zou kunnen dienen. De apostel was op een verheven manier ook 'een getuige van het lijden van Christus', zoals hij 'een deelgenoot van de heerlijkheid' zou zijn, die geopenbaard zal worden. Het is duidelijk dat dit anderen niet uitsluit van een evenredig aandeel in beide. Degenen over wie hij spreekt moeten dus de kudde van God hoeden, niet uit noodzaak, maar vrijwillig, en niet als heersers over hun eigen bezittingen.

De kudde is Gods kudde. Er is geen idee in de Schrift van een kudde die toebehoort aan een onderherder. Daar wordt hier tegen gewaakt. Zij moesten niet de plaats innemen van heren, maar van dienaren onder Hem, die immers Zelf zo door en door een Dienaar was, de Opperherder, die, wanneer Hij zich openbaart, aan hen die voor de Zijnen zorgen een onvergankelijke 'kroon der heerlijkheid' zou schenken. Hier is duidelijk sprake van een dergelijk toezicht, dat te allen tijde kan worden uitgeoefend, ongeacht de ondergang van de dagen waarop wij zijn gevallen. Het is duidelijk dat Petrus ook denkt aan de opdracht van de Heer aan hemzelf. Hoe zou hij die laatste, tedere vermaningen kunnen vergeten, die tegelijkertijd de openbaring waren van een voorrecht dat het zijne was, en dat door genade bleef bestaan ondanks al zijn falen? Het is opvallend dat hier niet eenvoudigweg gesproken wordt over een 'kroon der gerechtigheid', maar over een 'kroon der heerlijkheid'. Gerechtigheid zal zijn eigen beloning hebben, maar de uitstorting van het hart naar Zijn volk, een geest van zelfopoffering voor de zegen van hen

die Hem zo dierbaar zijn, moet door Zijn handen ‘een kroon van heerlijkheid’ ontvangen.

Uit de volgende woorden blijkt dat de apostel hier toch niet denkt aan een officieel ouderlingschap, want hij richt zich nu tot de jongeren in tegenstelling tot deze, en gebiedt hen de oudere te onderwerpen; dat wil zeggen dat zij natuurlijk rekening moeten houden met hun jaren, en wat die hun hebben opgeleverd, en vooral met de bediening waaraan zij hen gewijd zien. Zulke liefde brengt ware wijsheid met zich mee, en wie zich volledig wijdt aan de nood van de heiligen kan niet anders dan op deze wijze voor zichzelf de zegen ervan vinden; maar alle heiligen moeten elkaar onderworpen zijn. Zij moeten zich op deze wijze met nederigheid omgorden, waarbij nederigheid datgene is wat alles in goede banen leidt, zoals de gordel het gewaad, en wat aldus de activiteit mogelijk maakt waartoe allen geroepen zijn; want nederigheid is een grote hulp tegen ontmoediging door de moeilijkheden van de weg, en noodzakelijkerwijs tegen alles wat enig overblijfsel van hoogmoed in ons zou opsporen. ‘God weerstaat de hoogmoedigen,’ voegt de apostel eraan toe, ‘maar geeft de nederigen genade.’ Daarom moesten zij zich vernederen onder de machtige hand van God, opdat Hij hen te zijner tijd zou verhogen. Wie kan zich tegen de macht van Zijn hand verheffen? Maar Hijzelf wacht en verlangt in staat te zijn hen te verheffen die er niet onder willen lijden; en op zo iemand mogen wij al onze zorg werpen, want Hij zorgt voor ons.

4. Er zijn nog enkele woorden met betrekking tot de beproeving waarin zij zich bevonden. Er liep een actieve vijand rond als een brullende leeuw, met de open bek van de vervolging, zoals wij door

het verband hier zien, die de lijdende ziel trachtte te ontmoedigen, en zo de standvastigheid van een geloof, dat noodzakelijkerwijs door het lijden heen moet volharden, naar beneden wilde halen; lijden dat in al het volk van de Heer dat in de wereld is, wordt volbracht. Zij hoefden slechts te wachten tot God al Zijn eigen betekenis in deze beproeving zou vervullen - een God van genade die Zijn volk bestemd heeft voor Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, en op wie gerust mag worden vertrouwd voor de hele weg die daarheen leidt.

Bij Hem had het lijden zijn doel, terwijl het noodzakelijkerwijs slechts tijdelijk was.²⁰ Het effect zou zijn, niet wat de vijand zocht, maar de vervolmaking, versteviging, aarding van de ziel. Als zij leken te zinken, zouden zij spoedig de bodem raken en ontdekken hoe stevig de Rots onder hen was. Een echt lijden voor Christus kan niet anders dan dit als antwoord hebben. De beproeving beproeft niet de lijder alleen, maar Hij die ons heeft verzekerd dat Hij 'een zeer aanwezige hulp in moeilijkheden' zal zijn, en dat bovendien alle dingen 'zullen medewerken ten goede voor hen die God liefhebben'. Daarom moet de beproeving zelf dit bewerken. Wij moeten de dingen niet zien als tegen ons, opdat wij er geen angel in stoppen die God er niet in wil hebben. 'Hem, voegt de apostel toe, behoren de heerlijkheid en de macht toe, tot in de eeuwen der eeuwen.

20 Hoewel tijdelijk, zal dit lijden in dit huidige leven voortduren - een lichte en kortstondige kwelling in vergelijking met het eeuwige gewicht der heerlijkheid. Dit blijkt zowel uit de grammatica, de deelwoordelijke bepaling die overeenkomt met 'u', als uit het verband, aangezien het gebed om hun versterking enz. zeker niet zou zijn nadat zij geleden hadden, maar ook tijdens het lijden. - S.R.

Met een paar woorden eindigt nu de brief. De apostel lijkt voor het schrijven ervan de hand van een ander te hebben gebruikt, zoals Paulus had gedaan; want het lijkt moeilijk te denken dat hij spreekt over een andere brief dan het onderhavige. De gebruikte hand lijkt ook die van een medewerker van Paulus te zijn, en iemand die, omdat hij oorspronkelijk uit Jeruzalem kwam, Petrus natuurlijk ook goed zou kennen. Dit is Sylvanus, of Silas. Hij spreekt over hem als iemand die hij als een trouwe broeder beschouwt, en toch, door de manier waarop hij dit zegt, alsof ze niet lang, of niet lang, bij elkaar zijn geweest. Hij wil hen getuigen van de ware genade van God waarin zij stonden en alleen konden staan.²¹

21 Zoals we aan het slot van Hebreeën zien dat Paulus in Italië was, ongetwijfeld in Rome, toen de brief werd geschreven; zo zien we hier dat Petrus in Babylon was toen deze brief werd geschreven. Er is niet de minste aanwijzing dat hij daarvoor ooit in Rome is geweest, en gezien de late datum van deze brief is het hoogst onwaarschijnlijk dat hij er daarna ooit is geweest. Zo valt het verhaal dat hij de eerste bisschop van Rome was, in duigen. Dit erkennende, beweren de aanhangers van die theorie dat het Babylon hier de mystieke stad is, zoals in Openb. 17, en dus werkelijk Rome. Maar dit zou nooit bedacht zijn zonder de theorie. Petrus schrijft niet symbolisch. Ongetwijfeld is de uitverkorene (zuster) ofwel zijn vrouw, of een prominente dame zoals in 2 Johannes 1, of anders komt het overeen met 'broederschap', begrepen, een vrouwelijk woord, - S.R.

Bijlagen

Bron

4-1 1 Peter. The Notes from the Numerical Bible. 4 The Catholic Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebrëëën
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.